

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

— Mark — dolar savaşını Batı
Almanya kazandı. —

Batı'nın en hızlı silâh
çeken adamı!

Yazın biriktir...

"Karıncı ile Ağustos Böceği" ni hatırlarsınız. Karınca yaz boyunca topladı ve kışı huzur içinde geçirdi. Ağustos böceği ise...

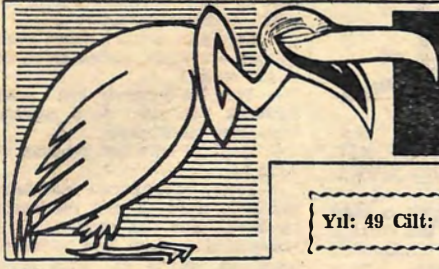
Bu yaz biriktireceğiniz paraları 8 Temmuz'a kadar İş Bankasında toplayarak değerlendiriniz. "Sürpriz Çekilişte" çeşitli ve zengin para ikramileri sizleri bekliyor.

kısa güvenle gir!

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyetidir

AKBABA

Yıl: 49 Cilt: 20 Sayı: 23 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 26 Mayıs 1971 * Fiyatı: 125 Krş.

TÜRKLER VE TÜZÜKLER

MÜJDELER olsun! Yıllardan beri yurdumuzun çıkmazlardan kurtulmasını engelleyen güçlüğün ne olduğu anlaşıldı, çözümünü de bulundu.

Sayın milletvekillerimizden Suna Tural ile Hilmi İsgüzar'ın iddialarına göre bu güçlük Meclis üyelerinin yeteri kadar konuşmalarına iç tüzük bakımından izin verilmemesiymiş.

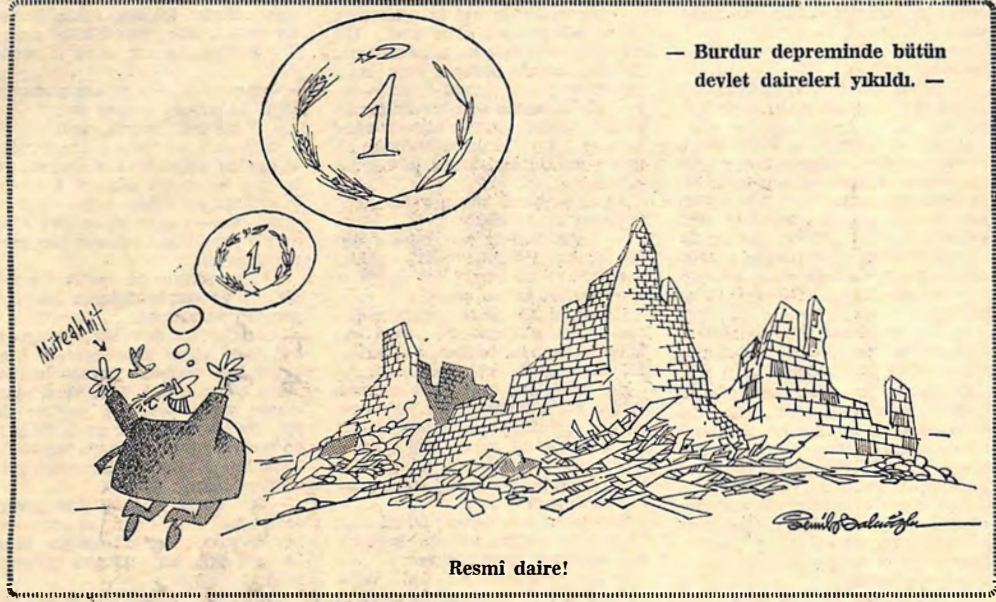
Çaresi? Sayın Tural ile İsgüzar'ın teklif ettikleri gibi, «iç tüzük maddelerinde milletvekillerinin Meclis'te daha çok konuşmalarını sağlayacak değişiklikler yapılması.»

Bu mutlu gelişmeye paralel olarak Ankara'da en yüksek seviyelerde konuşmaların günden güne yoğunlaşıp hızlandığını ajanlar bildir-mekte. Basına açıklandığına göre, devlet konularında yüksek görüşlerini hükümet yetkililerine belirtmek üzere o seviyelerdeki konuşmalara katılan birçok profesörümüzden biri Başbakanlıktan ayrılırken şu de-meci vermiş:

— Memleketin yüksek meseleleri-ni görüştük.

Ne kadar sevinsek azdır yüksek meselelerin bir kere daha ele alın-masına. Ancak, memleketimizin bir hayli alçak meseleleri olduğu da büsbütün gözden uzak tutulmamalıdır.

Devlet adamları, bilginler, ünlü yazarlar; demokrasi, Anayasa, iç tüzük, dış tüzük gibi önemli konula-rın üstüne eğiledursunlar, halkımı-

— Burdur depreminde bütün devlet daireleri yıkıldı. —

Resmi daire!

zın büyük çoğunluğu kendi üstüne eğilen birtakım önemsiz meselelerin altında tuş olmak tehlikesi geçiriyor.

Köyünün yakınında birkaç bin lira ya bir binacık yapılamadığı ve bir öğretmen gönderilemediği için okuma bile öğrenemeyen çocuk, semtindeki kanalizasyon yokluğundan kolera haberlerini yüreği purpur ederek izleyen vatandaş, iki yakayı bir araya getirme umudunun yine hangi bahara kaldığını hesaplayan me-mur, kendi çevresinde elmeğini çi-

karma olanağından yoksun kala ka-la Almanya kuyruğunda sıra bekle-mekten başka bir şeye yaramaz du-ruma düşmüş işsiz, çetinleşen geçim şartları yüzünden evlenmenin git-gide güçleştiğini gören genç kız ve daha akla gelmeyecek binbir kişisel derdin girdabında çalkalanan bütün yurtdaşlarımız başkentteki yüksek konuşmalarla bilmeyiz ne kadar il-gilenebilmektedirler?

Sözün gümüş, susmanın altın ol-duğu, genellikle az konuşup çok iş yapmanın gerektiği söylenir. Aslına

bakarsanız boş laftır bunlar da. Bütün mesele niçin susulup niçin konu-sulduğu, ne iş yapıp ne söz söylen-diyedir.

Adam vardır, iş diye işgüzarlık e-der. Sessizliğin altın olduğuna inan-dığından değil, söyleyecek bir sözü olmadığı ya da oburluktan üstüne rahatlatıcı bastırıldığı için susar.

Adam vardır, az iş yapar gibi gö-rünür ama hep iyi sonuçlar çıkarır ortaya. Çok konuşur ama her sözün de düşünce izi bulursunuz.

Milletçe bizim derdimiz ise az ya da çok iş yapmak, az ya da çok ko-nuşmak değildir. İş diye çoğu za-man ters yolları zorlamamız, söz konusu diye de hep alçak meselele-re boşverip yüksekleriyle uğraşma-mızdır.

İleri endüstri toplumlarında bir araya gelen mühendisler mühendislik işlerini, doktorlar doktorluk me-selelerini, kapıcılar kapıcılık konu-larını konuşurlar. Bizde ise müh-en-disler de, doktorlar da, kapıcılar da iki konuyu ele alırlar hemen:

1. Meslektaşlarını çekistirirler;
2. Yüksek memleket meselelerini görüştürler.

Oysa bütün ülkelerin geçmişlerin-den alınabilecek bir ders vardır: alçak meselelerin çözülmesi yük-sek seviyelerde de çözümlere yol a-çar ama tersi imkânsızdır.

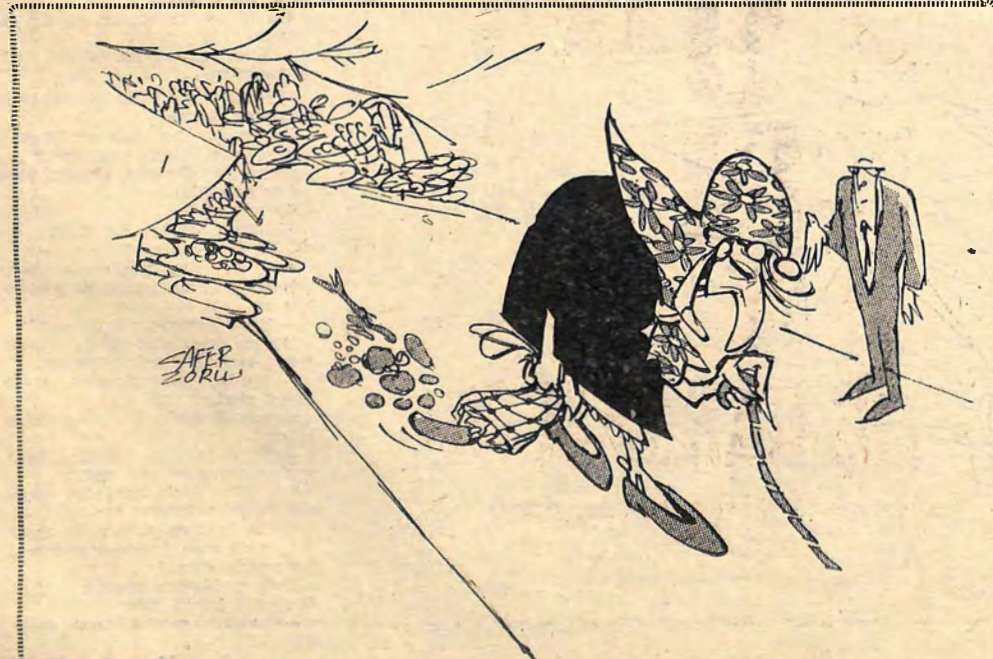
Yâni eğitim, işsizlik, personel, sağ-lık, sosyal güvenlik falan derlerini çözümü yoluna sokunca iç tüzük dış tüzük konularının da kendiliklerin-den düzelmeye başladığını ve önem-sizleştiğini görürsünüz. Ama sırf en yüksek seviyelerde tüzüksel ko-nuşmalar yürütülerek bir mahallede kanalizasyon yapıldığı görülmüş de-gildir.

Durumu düzeltmek iddiasıyla işba-şına geldi Erim kabinesi.

«Durum» ise tüzüklerin değil, Türklerin durumudur.

Beklıyoruz.

AKBABA

— Filem mi delinmiş?.. Bu pahalılığa file mi dayanır, a oğlum!..

Ölüyor bu meslek

MUZAFFER İZGÜ

KAHVEDEKİ tüm masalar kala-
bahkti. Yalnız o masada bir ki-
şi oturuyordu. Şöyle kalın en-
selli, kalın kaşlı, saçları ensesinden
ilce traş edilmiş kırkbeş elli yaşla-
rında bir adam... Yaklaştım masa-
ya:

— Acaba mülseade eder mısınız o-
turayın? dedim.

— Tabii, ne demek, dedi, kahve
denen yer herkesin malı, buyrun o-
turun.

Bayağı yorulmuşum. Odun depo-
suna gitmişim, vilâyete kadar çıktı
demişlerdi, vilâyete gitmiş, biraz ön-
ce buradan ayrıldı demişlerdi. Tek-
rar odun deposuna gittiğimde, şim-
de evine kadar gitti demişlerdi. Bi-
liyordum evini, yine yorgun ayakla-
rım dayana dayana evini bulmuş-
tum arkadaşımın... Kapiya karısı
çıkması:

— Atif mi, biraz önce buradaydı
ama, şimdi bir yere çıktı, bilmiyo-
rum çıktığı yeri, demişti...

Ondan yüz lira borç alsaydım. U-
mutluymdım alacağım, çünkü da-
ha önceleri de bir kez elli lira borç
almış, sonra aradan bir hafta geç-
meden götürüp vermişti. Ama bu-
lamadım bizim Atif'...

Sandalyeye oturduğumda dizlerim
titriyordu yorgunluktan. Garsonun
getirdiği çayı bir solukta içiverdim.
Tam elli mi cebime atmıştım ki, en-
sesi traşlı adam:

— Yoo olmaz, madem benim ma-
sama oturdu, misafirimsin, dedi...

— Otur mu hiç? dedim. Siz de
müşterisiniz burada, ben de müşte-
riyim...

— Olmaz olmaz, çayınız parasını
ben vereceğim...

— Ama, dedim, ben bir tane daha
içecektim...

— Buyrun buyrun...

Baktım, içeceğim çayın parasını
da uzattı garsona...

— Olmadı bu vallahi, dedim...

— N'olacak canım, altı üstü iki
çay, dedi...

Sonra, sandalyesini ilce benden
tarafa çekerek:

— Dünkü pehlivan güreşlerine git-
tiniz mi? diye sordu.

— Yoo, dedim...

— Aman azizim iyi ki gitmemiş-
siniz, vallahi sınır olurdunuz... Ca-
nım hiç insan öyle mi tutar kafayı...
Karşısındakinin kafasını öyle kisti-
racaksın ki koltuğunun altına o bo-
yun şöyle sağdan sola bir milim ki-
pırdamayacak... Amma bizimki nasıl
tutuyor kafayı, sanki koltuğunun al-
tına yumurta sıkıştırılmış gibi... Ay-
nen şöyle...

Adam yakaladı benim kafayı, kol-
tuğunun altına soktu:

— Kafa dediğin şey bilekle dir-
sek arasında değil, dirsekle koltuk
arasında sıkacaksın... Sen şimdi u-
zat bakalım kafanı şöyle...

Çattık ki ne çattık... Kafamı ho-
roz boynu gibi uzattım. Adam, sağ
kolunun kasiyla boynumu sıkarken
sol eliyle de saçımın yakaladı...

Ben vazgeçtim boynumun sıkılma-
sından görebildiğim kadarıyla çevre-
ye göz gezdiriyordum, acaba bakan
var mı, yok mu diye... Kâğıt oynay-
anlardan biri gözünü dikmiş bir
bana bakıyor, bir ensesi traşlı ada-
ma bakıyordu.

Bereket o sıra garson ikinci çayı
getirdi de başımı adamın koltuğu-
nun altından kurtarabildim...

— Hiç sevmedim hiç, dedi, valla-
hi bişi diyi mi sana, güreş de öldü
kardeşim... Yahu bir kez kafa yaka-
lamasını bilmiyorlar be...

Adam bu kez iki eliyle yapıtı yi-
ne benim kafama, iri avuçlarıyla
yanaklarımdan tutmuş, parmaklarını
enseme kenetlemiş, boynuna çeki-
yor benim kafayı kendi kafasının
yanına... Ben uzaklaşmak istedikçe
de:

— Tamam tamam, diyor, elbette
karşıdaki böyle çekilmek isteyecek,
amma sen bunu bileceksin, ona, son-
radan yapacağın hamleyi belli et-
memek için de yüzünü şöyle okşar
gibi yapacaksın...

Başladı adam bizim sakallı sura-
tı okşamaya... Bir eliyle okşuyor, ö-
teki eliyle de kendine doğru çeki-

yor... Ben yine göz ucuyla o kâğıt
oynayana baktım. Bu kez ötekiler
de ellerindeki kâğıtları bırakmışlar,
bizden tarafa bakıyorlardı... Ulan
nerden de çattık be... Adamın iki
çayını birden içmişiz, yoksa hemen
bir anda kalkıp gitmesi kolay ama...

— Pehlivanlık bir sanattır sanat,
dedi...

— Şey acaba, şu çayımı yudumla-
sam, iki yudum kalmış da...

— Tabii tabii, buyur, dedi...

Daha ben iki yudum almamıştım
ki çaydan, adam bu kez ayağını ya-
kalayıp kıvrırmaya başladı. Bir eliy-
le ayağını kıvrırken öteki eliyle de
yine enseme yapımış, ha bire ense-
mi iki yana kukla oynatır gibi çevi-
rip duruyordu:

— İşte güreşte bu taktik önemi-
lidir... Hele karşısındakinin bacağı-
nı şuradan yakalarsan...

Dizkapağının altından soktuğu e-
lini öteki eliyle kenetleyerek, beni
oturduğum masadan havaya hoplat-
maya çalışıyordu... Ben yine baki-
yorum etrafa, seyreden var mı di-
ye... Bu kez, başka bir masa da oyu-
nu bırakmış bize bakmaya başlamış-
lardı. Ensesi traşlımın bir tarafı gör-
dülü yok ki:

— Şimdi bak, diyor Allahını sever-
sen, şimdi ben senin bacağın bu
şekilde yakalamışken istediğim daki-
ka seni yere atıp üzerine çıkamaz
mıyım?

Ulan aman, adam bunca adamın
içinde, tam kahvenin ortasında bir
de üstümlüze çıkacak be... Şimdi:
«Yok çıkmazsın» desem, adam
sanatını göstermek için beni yere
yatırdığı gibi üstümlüze çıkacak. Ne
diyeyim!

— Tabii tabii, yere atıp üstümlüze çı-
kabilirsiniz... dedim.

Daha bunu dememle, kendimi yer-
de buldum... O da üzerime ilce a-
banmış, burnumu suratımı eliyle o-
valıyordu...

— Şey kardeşim, dedim, zaten yor-
gunum...

— Tamasaam, gaye o değil mi za-
ten, karşındakini bir ilce yoracak-
sın... Bak, bak şimdi sana yorma
numaraları yapacağım...

Artık kahvedekiler iyiden iyiye,
hem de nefret eden bir suratla bize
doğru bakmaya başladılar...

— Kardeşim, dedim, ensesi traşlı-
ya, şey, acaba bir dakika kalkabilir
miyim ayağa?

— Yoo, bu durumdayken ayağa
kalkacak pehlivan daha anasının
karnımda çıkmamıştır...

— Yahu iyi ama ben pehlivan de-
ğilim ki...

— Zaten bu zamanda kim pehli-
van ki?... Nerde o eski pehlivanlar
nerdeee?... Bak bak şimdi...

Hey Allahım, beni öyle berbat bir
pozisyona geçirdi ki, artık seyre-
denlerin suratına da bakamıyorum.

— Aslında, diyor, bu hareketi yap-
ması çok basit, bunu bir pehlivan
Memet yapardı bir de ben... Şimdi
şu elli koltuk altından sokacağsın,
sonra dizini şu bel oyuna ilce
dayayacaksın, ondan sonra ilceye
doğru hasmını kaktıracaksın...

— Yahu kardeşim, dedim, belim
kırılyor yahu...

— Elbette... Zaten buna bel kırma
derler, bazı pehlivan arkadaşlar ger-
dan kırma da diyorlar amma, Allahu-
nu seversen şöyle, bunun gerdan kır-
mayla ne ilgisi var?

— Yok yok, diyeceğim amma se-
sim soluğum çıkmıyor ki...

— Dur, dedi, dur, bunun bir de
tersi var, şimdi ben altta, sen üst-
te...

— Şey, doğru dürüst sandalyemi-
ze otursak...

— Canım bunu da göstereyim...
Şimdi ben alttayım, gel gel... Bir e-
linle ilce yakala enseml, sonra şu
bacağın karnımın üstünden geçir...
Yahu vallahi çattık tam deliye
be... Hay nerden içtim iki bardak
çayını...

— Kardeşim doğru dürüst otur-
sak?

— Karnımın üstüne mi? Otur o-
tur, onun da ayrı bir numarası var,
otur da göstereyim...

Hoppalaaa... Tüm kahve oyunu bı-
rakmış, hattâ bir kaç ayağa bile
kalkmışlar, bize bakıyorlar...

— Otur hele otur...

— Nasıl oturayım?

— Canım sen nasıl istersen otur,
ben sana gösteririm...

— Yere otursam?

— Bak şimdi, şu bacağın şuradan
at, bu bacağın buradan, sanki ata
biner gibi otur üstümlüze...

Şeytan diyor, çek bir tekme bur-
nunun üstüne, ondan sonra da fırla
çık kahveden... Diz çöktüm ve otur-
dum üstümlüze...

— Tamasaam... Bak şimdi seni na-
sıl altıma alacağım...

Pantolonun kayışından yapışır ya-
pışmaz:

— Yahu şey, dur bir dakika!... di-
ye bağırıldım.

— Durulur mu yahu, tam kisbete
yapışacak zaman...

Garson da başımıza dikilmişti...
Ensesi traşlı, benim pantolonun ka-
yışından tuttuğu gibi atıverdi yere
ve üstümlüze çıktı...

Garson:

— Durun bakalım bir dakika, de-
di. Ne yapıyorsunuz?

— Şey, dedim ben utana utana,
arkadaş pehlivan numaraları gösteri-
yor da...

— Kime yutturuyorsunuz ulan?...
Bir şey diyemedim artık... Ensesi
traşlı, sanki hiç oralı olmadan:

— Nerde o eski güreşler garson
efendi nerdeee? dedi...

Garson, ikimizin de yakasından
tutup:

— Haydi bakalım defolun, başka
yerde yapın güreşinizi, dedi.

Ben utana sıkıla kahveden çıkar-
ken, beriki arımdan yetişip:

— Gel istersen şurada bir park
var, orada sana kündeyle getirmeyi
göstereyim, diyordu...

Hızla uzaklaştım oradan... Mınlı-
danyordu beriki daha:

— Ölecek bu meslek ölecek, diyor-
du...

Yazılı

Muzaffer İZGÜ

— Hey maşallah, kalkanlar erkeeeek!..

— Kaça şu?
— Yedibuçuk lira.
— Yahu daha dün altıbuçuktu. Ne çabuk yedibuçuk lira oldu?...
— Bu yeni mal bey!.. Dünkü altıbuçuktu ama, bu yedibuçuk oldu.

— Ne yenisi canım!.. Daha dün akşam geçerken baktım. Aynı mal. Fiyatı altıbuçuktu, bu sabah yedibuçuk olmuş. Mal eski ama, fiyatı yeni.

— Uzatma efendi!.. Alacaksan al, almayacaksan bas git. Sana zorla mal satan yok.

— İyi ama, nasıl oluyor da bir gecede bir lira birden zam oluyor, anlamadım.

— Anlamıyacak ne var baba.lık?... Geceler gebedir dememişler mi?..

— Yâni bu bir liralık zam, normal mi demek istiyorsun?

— Yok, düşük...

— Bana kahrısa sezarıen.

— Çek git be adam!.. Belediye Zabıtası bile bu kadar ekyimez kafamıza.

— Ekşise, zaten böyle olmazdı ki...

— Orta sıra, sıkışın bakalım biraz. Bürücek yaylası mı sandın orayı baba?... Ne yayılmışın öyle?... Toplan da, bir kişi daha alalım.

— Şoför efendi, burası iki kişilik değil mi? İki kişilik yere üç kişi alınıyor mu?... Bir de muavin var...

— Kes çeneni bel... Yetmiş kuruş verip de arabayı satın mı aldın sanki!.. Kaç kişi alırsam alırı sana ne?..

— Ama Belediye yasak etmedi mi?

— Ay başında beşbin liralık bonoyu Belediye mi ödüyor?..

— A a arabamın önündeki küçük plâkade «6 kişilik» yazıyor. Sen ise sekiz kişi aldın. Bir de muavin, dokuz. Seninle de on oluyor.

— Hey Allahım! Gel de katil olma!.. Bana bak moruk, başını belâya sokmadan in git şuradan. Zaten hapisten yeni çıkmışım. İki gündür de Sarı Kız bulamadık, harman olmuşum. Eli mi kana bulamadan bas git şuradan!..

Şehir hayatının artık normal oluş, nor al kabul edilmiş günlük olaylarındandır bunlar. Öylesine alışmışızdır ki bunlara, bindiğimiz dolmuşta şoför kültür

FARELER VE İNSANLAR

etmezse, her sabah, her şeyin fiyatına zam yapılmazsa bayağı yadırgıyoruz.

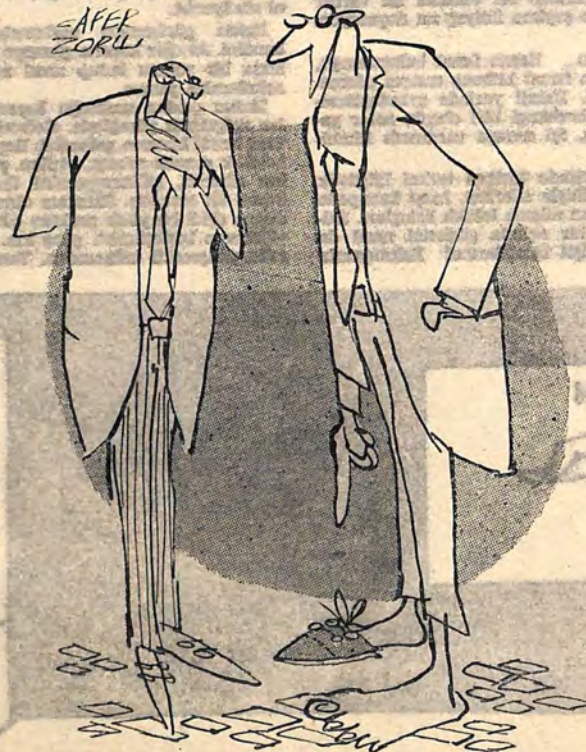
Bu örnekleri istediğiniz kadar çoğaltabilirsiniz.

Bakkalda bu, kasapta bu, manavda bu, dolmuşta bu. Hayatın her kesiminde bu.

Akşam kumarda kaybeden tüccar, esnaf, sabahleyin, elindeki malın fiyatına zam yaparak, kumar açığını kapatır.

Karısına kürk manto alan esnaf, sattığı malın fiyatına zam yaparak, kürkün parasını çıkarır.

Bir mağazada kilo ile ayakkabı satılıyor. — Gazeteler —

— İkiyüzelli gram alabiliyim birader!..

Kürkün parasını bizler ödediğimiz halde, fiyatlarını bakkal, kasap, manav veya tuhafiyeci ile karısı yapar.

Beşbin peşin, ayda beşbin bono ile araba almış adam.

Bir ay hem yiyecek, hem günde iki paket Samsun sigarası içecek, sazdaki metresine para yetiştirecek, haftada bir Zeki Müren'e gidecek. Bunlar olduktan sonra da, beşbin lira bono parası çıkacak.

Nerden çıkacak?..

Senin benim sırtımdan.

Nasıl çıkacak?..

On liralık yola, otuz lira isterek.

Adam yüzelliğin lira verip minibüs almış. Minibüsü satan firma da, parasını peşin alıp, tam iki yıl bekletmiş adamı. Bu süreçte o parayı istediği gibi işletmiş.

Ne hesap var ne kitap. Ne amortisman, ne pazar araştırması.

Bu yüzelliğin lira çıkacak.

O iki yer arasında yapacağı dolmuş seferleri ile bu yüzelliğin lira çıkar mı çıkmaz mı? diye hiç düşünmemiş bile. Biri demiş ki:

— Al bir minibüs, dolmuş yap. Günde temiz beşyüz lira var.

O da bu lafa güvenip almış. Şimdi ille de beşyüz lira çıkarmak istiyor.

Ama ya çıkıyorsa...

Çıkacak, ötesi yok. Adam dedi ya.

Sekiz kişilik arabaya onsekiz kişi alacak, itiraz eden olursa, muavinle bir olup dövecek...

Sayın Başbakan:

— Şehir Gerillası ikiyüz kişi, demiş.

Ya bunlar ne?..

«Şehir Melekleri» mi bunlar?..

Banka soyup, adam kaçıran üç buçuk komünist gerillanın hakkından gelindi bile. Ama bunlar ne olacak?..

Bunlar her Allahın günü, sabahın akşamı kadar soyuyorlar bizi.

Banka soyup, adam kaçıranların hakkından gelenler, biraz da bunları ele alınırlar.

Halkı, Şehir Gerillalarından kurtaranlar, bunlardan da kurtarınırlar.

O zaman:

İki ben öpeceğim ellerinden...

Mehdi ZIT

VEDAT SAYGEL

Mutlu bir kaç dakika

HER an biraz daha yaklaşan ürkek ayak sesleriyle, yüzükoyun uzandığı park kanepesinde gözlerini açıp, «Neredeyim ben?» diye düşündü. Ensesinde boza pisiren kızgın güneşin altında kafası durmuş, vücudu turşuya dönmüştü!

— Neredeyim ben?

Tahta sıranın döşemesine yastık yaptığı kollarının üstündeki başını yana doğru çevirdi ve yaklaşan ürkek seslerin sahibi bir çift kadın bacağına gördü.

Yarı açık uykulu gözleriyle pırıl pırıl parlayan yüksek öğçeli iskarpinlerin gidişini izledi.

— Neredeyim ben?

Alkolüne benzer tatlı bir gevşeklik yayılmıştı benliğine. Kulaklarının uğultusuna zaman zaman yoldan geçenlerin konuşmaları karışıyordu.

Önünde, bir çift iskarpin küçük tıkrıklarla hâlâ yürüyordu. Gitti, gitti, kararsız durdu sonunda. Iskarpinlerin iki teki de yanyana geldi, uç tarafları kendine doğru döndü, kalakaldılar öylece.

Yüksek öğçeli ayakkabıların ucundan bakışlarını yürüttü adam. Iskarpinlerin sayısını aştı, incecik çarapların tahrir edici bir güzelliğe büründüğü pürüzsüz bacaklarda do-laştı. Tirmandıkça tirmandı yukarı-lara doğru. Dizkapagın ortalarında yokuş bitiyor, kavisli bir düzlük başlıyordu.

Oturmuştu demek bacakların sa-hibi.

Okşarcasına kaydı düzlükte. Dizin iki karış yukarısından ince bir etek başlıyordu. İlerlemedi. İki bacağın arasında görünen çıplaklığa takılıp kaldı bir süre. Sonra aynı yollardan yeniden topuklara indil. İnmesiyle de, siyah iskarpinlerin hemen yanındaki çimenlerin üstünde ışı ışı parlayan gömüş renkli yuvarlağı gördü!

Nerede olduğunu düşünmedi bile:

— Para bu be, para!... diyerek kaldırdı başını.

Benzliyordu. Liradan büyüktü.

— İkibuçukluk değilse kellemi ko-serim!

Bu bir mucizeydi! Tanrının lüt-fuydu. «Devlet kuşu» dediklerinin ta kendisiydi!

Üstüne bir canlılık geldi. Bir şey-ler yapmalıydı. Nasıl nasıl bu para-

yı elde etmeliydi! Bir daha, bir da-ha baktı:

— Anam avradım olsun para bu!

Fakat, kadın mı, kız mı, şu cici iskarpinlerin sahibi dilber de para-yı gördüğü için mi o kanepeye o-turmuştu acaba?

— Alacak ama, bizden utanıyor.

Ya başkaları da gördüyse?...

Kuşkuyla çevresine bakındı. İşte biri daha...

Sarı saçlı, mavi gözlü, solgun be-nizli, bakımsız yüzü gençcekle bir kızdı gelen. Sıcağa rağmen sırtında solgun renkli ucuz bir manto, sarı sarı tüyleri parıldayan çorapsız a-yaklarında düz öğçeli, erkek stilli boyasız eski ayakkabıları vardı.

Bir okul kaçığı ürkekliğiyle yer-de ışıldayan yuvarlak cisime doğru sokuldu, güzelleştirme enstitüsün-den yeni çıkmışa benzeyen çarpıcı-lıktaki yüksek öğçeli dişinin yanına oturdu. Sonra çıkarıp kucagina koy-du rengi soluk mantosunu. Çevresi-ne bakındı. Tam karşısındaki sırada uzanmış adamla, yanındaki zengin görünümlü kadından başka kimsecik-ler yoktu parkta. Bir de terlemişti ki... Dünyanın yolunu yürü her Al-lahın günü, saatlerce işe alınmak umuduyla gittiğin ilaç fabrikasının kapısında dikil, sonra bütün umut-larını yitirmiş olarak dön evine! Ge-ce yarılmasına kadar çocuk bak, piş-i-recek bir şeyler varsa yemek yap, üstelik anandan babandan, «Fellik fellik sürteceğine bir iş bulup ça-lışsan günaha mı girersin!» diye dünyanın lafını ısıt!

Oysa sürmenin ne olduğunu dahi bilmiyordu henüz. Onyediyine yaşı-na rağmen ne bir erkek arkadaşı ol-muştu, ne de yaşıt kızlardan duya duya ezberlediği cinsel zevklerden bir yudumcuk olsun tatmıştı.

Kendinde bir eksiklik mi vardı? Böyle şeylere ihtiyaç mı duymuyor-du?

Yoo... Bazan fırsat bulamamıştı, bazan fırsat bulmuş cesaret edeme-mişti. Kendi yerinde arkadaşların-dan herhangi biri olaydı, neler ya-pardı, işi nereye vardırırdı kimbil-ir.

Yüzünde biriken terleri küçükçük mendiliyle silerken, karşı kanepede uzanan adama takıldı bakışları. Bü-yük bir açlıkla gözlerini nasıl da dikmişti bacaklarına! Bakmıyordu

da, kocaman erkek elleriyle bacak-larını okşuyordu sanki!

Utangaç karışık tatlı bir heyecan al al yaptı yanaklarını. Geçici de ol-sa, bir macerayı yürekte arzulan-dığı halde incecik parmaklarıyla basma entarisinin eteklerini düzelt-ti.

Kimbilir, belki kendine değil, ya-nında oturma bakıyordu adam.

Gizli bir kıskançlıkla yanındaki dişiyle süzdü. Kim olsa bakardı doğ-rusu. Kendi bile!

Yüksek öğçelinin aklı bambaşka yerdeydi. Ne yanında oturan yeni yetişme kızdan haberi vardı, ne kar-şı kanepede yatan adamın bakışla-rından... Ceylân gözleri, parkın ö-nünden akıp giden otomobil selinde, kendi güzelliğine uygun özel oto se-çiyordu. Yeni sezonun ilk macerası olacaktı bu. Seks konusunda fazla becerikli mi değildi, erkekleri ken-dine bağlayacak kadar kurnaz mı değildi ne ise, beş yıldır özlediği yuvayı bir türlü kuramamıştı. Oysa her kula nasip olmayacak değerde pek çok fırsat geçmişti eline. «Zen-gin bir koca bulmanın en kestirme yolu, özel otolular tarafından ara-baya davet edilmektir» diyerek fi-kirlerini söyledi arkadaşları Selma ile Nurten çoktan yuva kurmuşlardı da, sosyete bile girmişlerdi. Ken-di ise onlardan kat kat güzel oldu-ğu halde hâlâ münasip bir eş bula-mamıştı. Daha doğrusu sezon başın-da buluyordu da, sezon sonuna doğ-ru en yakın arkadaşlarına kapıtırı-yordu. Ama bu kez tutmasını bile-cekli!

Yukarlardan hızla gelen bir özel oto, parkın önünden geçerken dur-du birden. Oturduğu yerin epey ile-risinde durabilen arabaya göz ucuy-la baktı, direksiyonun başındaki a-dam da başını geriye atmış, kendisi-ni süzüyordu.

İgisiz görünmeye zorlamalıydı kendini. Av eğer kapana girmeye ha-zırsa bir yolunu bulup nasıl nasıl sokulacaktı yanına.

Tadını çoktan unuttuğu heyecan-lar dalgalandı yüreğinde. Gelecekti. Tam kendi hizasına gelecekti. Başını kekebek camına uzatıp, çapkın çap-kın süzecek, gülümseyecekti önce. Sonra lâf atacaktı. Rahatsız olmuş-casına ciddi bir yüzle parktan çıkıp, yürütmeye başlayacaktı genç kız. A-raba yetişecekti arkasından. Yanın-

da iyice yavaşlayacak, gideceği yere götürmeyi teklif edecekti adam. İlk tekliflere cevap vermeyecekti. Son-ra, «Teşekkür ederim» diyecekti gül-ümseyerek. «Gideceğim yer uzak de-ğil.» Bu cevap cesaret verecekti direksiyon başındakine. «Olsun» di-yecekti. «O güzel bacaklarınıza ya-zık değil mi?»

Dayanamıyacaktı ısrarına. Bine-cekli. Öne kurulduğu gibi, gazlayıp gidecekti araba. Yol boyunca aşk dolu sözler fıslıdayacaktı yeni avı.

Vites değiştirirken bacağına de-gecekti eli. O hızla şehir dışında buia-caklardı kendilerini. Rol icabı basa-caktı çığlığı:

— Kuzum biz nereye geldik? diye.

Bir eli direksiyonda, diğeriyle be-linden kendine doğru çekecekti a-dam:

— Şöyle bir tur atıp döneriz.

— Bırakın ben! diye çırpınacak-tı numaradan. Ben sizin bildiğiniz kizlardan değilim!

Tabii bırakmayacaktı. Sonra?...

Bu kez uzatmaya hiç niyeti yok-tu. Belki de... Hemen oracıkta ada-mı evlenmeye mecbur duruma geli-rebilirdi.

Düşündüklerini yaşamışcasına mut-lu, bacak bacak üstüne atıp bekle-meye koyuldu.

Yüksek öğçelerin dibindeki yuvar-lak parlıtından bir an olsun gözlerini ayıramayan adam, iskarpinlerden bi-rinin kaybolduğunu görünce bakışla-rını biraz yukarılara kaydırıldı:

— Allah be!... Namussuzum iş var bu karda! Oturmasına bak yahu!...

Çevresine bakındı, parkın girişin-deki simitçiyle kendinden başka er-kek yoktu görünürde:

— Garanti bizi gözüne kestirdi! Ama nasıl olur bilmem ki...

İkisini de kaçırmamak zorunday-dı. Kadını da, parayı da... Sigara-sızlıktan başı dönüyor, heyecandan sık sık soluyordu.

— En iyisi fırsatların ikisini de kaçırmamak!

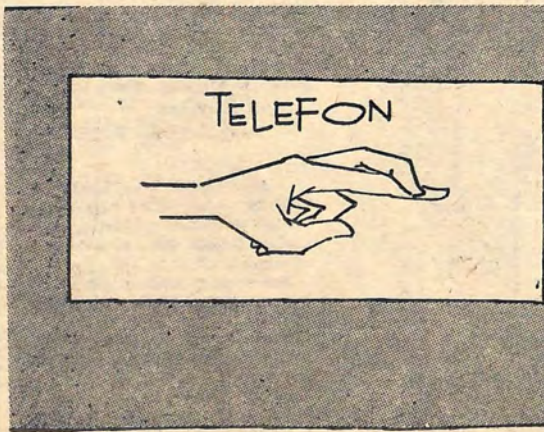
Bir, kadının açık yerlerine bak-maya başladı, bir, yerdeki parlıtlı yuvarlağa...

Karşısındaki kanepede uzanan a-damın bakışlarındaki değişiklik, basma entarili, erkek pabuçlu genç kı-zı kendinden geçirdi. Saatlerce se-vişmişcesine yorgun, park kanepesi-nin arkasına yaslandı:

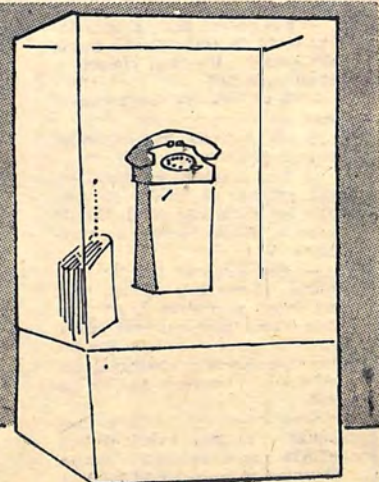
— Nefes alış bile değışti! Ah, şu kadın çekip gitse de, bir yalnız kal-sak...

Gevşeyen ince parmaklarının ara-sından kurtuluverdi entarisinin ete-ği. Yeniden örtünme gereğini duy-madı. Her şeyi olurluna bıraktı:

— Bana bakıyor! Şu kadının da

Benliq Balıçlı

— Telefona ağır zam geldi. —

gideceği yok ki... Bir gitse... Neler olur kimbilir!

Neler olmazdı ki!... Hiç kimsenin olmadığı şu parkta, başkalarından duyarak öğrendiği erkek denen yaratığı dokunarak, tadarak, dinleyerek pekâlâ öğrenebilirdi.

Kaçamak bir bakışla süzdü karşı sırada uzanan adamı.

Güzel sayılmazdı ama, kendi de ahım şahım bir şey değildi.

Elbisesi yeni değildi. Ama kendi giydikleri de eskiydi.

Gözlerini yerden kaldırmayıp, fazlaca utangaç oluşunun belirtisiydi.

Ne ev kalmıştı aklında, ne kardeşlerinin bakımı... Kurduğu hayâl dünyasında mutluluktan uçuyordu.

Kollarını kaldırarak doya doya gerindi. Basma entarisinin etekleri dizlerinin üstüne kaydı ama aldırış etmedi. Sanki karşısında değil, ya nındaydı erkek. Koca parkta kendilerinden başka kimsecikler yoktu. Arkadaşlarından duyduklarını birer birer uygulamışlardı.

Yakınlardan gelen bir klâkson sesiyle hayâl dünyasından sıyrılıp, gerçek yaşama döndü. Geri geri gelen bir özel oto tam hizalarında durmuş, direksiyonun başındaki adam eğilerek kendilerinden tarafa bakıyordu.

— Terbiyesiz!

İnce parmaklarıyla eteklerini çekip, örttü dizlerini.

Pırl pırl iskarpipli kızın yüreği hop etti! Olacakları önceden nasıl da bilmişti! Geldi işte. Kelebek camından çapkınca gülmeyecekti şimdi. İlgisiz görünmeliydi.

Bakışlarını başka tarafa çevirdi, karşı kanapede uzanan adamın gözlerini çıplak bacaklarından ayırmadığını gördü:

— Ahlıksız! Pusuya yatmış, elin pırsım kızlarını seyrediyor!

Bacaklarını indirerek oturuşunu önledi.

— Baktığına göre dengim olsa... Ne üstte var, ne başta... Karnını dö. yurmaktan âciz!

Karşı sıradaki dikizciyi çabuk attı kafasından. Başı önünde, kulağı özel otoy kullanandan çıkacak sözlerde, hayatının en mutlu hayalini kurmaya başladı.

Yüksek ökçeli daha oturuşunu değiştirmeden:

— Boşver, demişti karşı kanapede uzanan adam. İkisi birden olmaz. Ya karıdan geçeceğiz, ya paradan!

İster istemez kadından geçecekti. Yerdeki parayı almayı başarsa bile, ikibuçuk lira neyine yeterdi ki? Onun da en azından teklifini sigaraya verdi mi, kalanıyla bırak hovardalık yapmayı, iki simit ancak alırdı insan:

— Öyleyse...

Yüksek ökçelinin gitmeye hazırlanır gibi bir hali vardı.

— Kariyi salıp, parayı alacağız!

Direksiyonun başındaki yakışıklı genç kelebek camını açarak parmağı ile birini çağırdı.

— Beni mi çağırıyorsunuz? demek için güç tuttu kendini.

Basma entarili:

— Terbiyesiz! diye geçirdi içinden. Bir de utanmadan beni çağırıyor! Altındaki arabasına güveniyor salak!

Kıskanıp kıskanmadığını anlamak için karşısındaki sırada uzanan adama baktı. Kıskanmışa benziyordu duruşu. Bakışları ayaklarının dibinde, gözgöze gelmekten çekiniyordu sanki!

Mutluydu. Kelimelerle anlatılamayacak kadar butluydu. Hayatta ilk kez böylesine sevilirdi. İlk kez kıskanıyordu.

— Aptal, diye söylendi içinden. Bende öyle züppelere bakacak göz var mı? Birbirimiz için yaratılmışız biz. Deli miyim bineyim onun arabasına! Seni bir araba gezmesine değişir miyim?

Turistlere gülyüz gösterilecek. — Gazeteler —

Yazısız

Yuvarlak düzende sivri düşünceler

- * Montaj sanayii ile ilgili bazı parçaların ithali yasaklanmış. Umalım ki, geri vites dişlisi de bunlar arasında olsun. Zaten ne zamandır bu parçaya boşuna masraf ediyoruz. Yeteri kadar geri gittik.
- * Dünyanın en iyi tütünlerinden birini yetiştiririz. Yine de içtiğimiz sigaralar tabut çivisine benzer. Petrolümüz boldur. Bununla birlikte akaryakıtı ateş pahasına kullanırız. Tarım ülkesi olduğumuzu söyler, buğdayı gâvurdan alırız. Şimdi bu tersliklere göre... Ve nüfusumuzun büyük çoğunluğu okuma yazma bilmediği halde... Neden iyi politikacı yetiştiremeyiz?...

Sulhi DÖLEK

— Halk, yeni «50 kuruş» ların hem 100 kuruşa hem de 25 kuruşa benzediğini söylüyor. —

Yerde parıldayan yuvarlaklardan bakışlarını ayırmayan adamın dünya umurunda değildi! O ikibuçukluğu eline bir geçirse, Allahtan başka bir şey istemeyecekti! Bir sigara, iki simit, ooh gel keyfim gel! Vur kafayı yat yeniden!

Basma entarili kız, karşısında yatan erkekten başkasını düşünmüyordu. Ne işaret eden özel otoluyu, ne anasını, kardeşlerini... Kurduğu hayaller bir gerçekleşse, dünyalar onun olacaktı!

Yüksek ökçeli dilberin tek düşüncesi de, özel otodan işaret eden delikanlıydı. Ne yapaydı acaba? Fazla nazlanmadan kalkıp yanına mı gitseydi?

Özel ototy kullananın tek düşüncesi ise...

Salak, işareti görüyordu da, kendinin çağırıldığını bir türlü anlamıyordu!

Üçüncü işarette daha fazla dayanamadı yüksek ökçeli dilber. Kalktı. Kalçasını kıvrıma kıvrıma, biraz sonra başına geleceklerin mutluluğunu duya duya parktan çıktı, özel otunun yanından geçti, bir ses, bir teklif bekleyerek ağır ağır yürüdü. Hayret, Delikanlı bakmamıştı bile kendine! Hâlâ bir yerlere doğru işaret edip duruyordu!

Dayanamadı sonunda:

— Simitçi! diye seslendi. Gelsene birader!

Çıtır çıtır akşam simidini yemekten daha büyük mutluluk olur muydu!

— Hele şükür yalnız kalabildik, diye düşündü basma entarili kız! Şimdi artık...

Uzandığı yerden kalkıp yanına oturabiliriz erkek. Sonra:

— Çıkalım, derdi. Daha تنها bir yerlere gidelim.

İlk rüzgârla buram buram yayılan simit kokusunu ciğerlerine sindire sindire bekledi. Adam kimildamadı bile! Bakışları yerde, öylesine duruyordu.

— Kalkmamı bekliyor her halde. Peşimden gelip konuşacak.

Yattığı yerden:

— Tövbe tövbe, diye mırıldandı adam. Kadın milleti değil mi, insanı günaha sokmak için birebir! Ulan kalkıp gitsene artık! Senin evin yok mu? Anan baban yok mu? Şey var sanki burada!

Bir kalksa...

Evet evet, yanına oturmaya cesaret edemediğine göre, kalkmasını bekliyor olmalıydı. Ardına takılıp, arkadaşlık teklif edecekti her halde.

Basma entarili kız umudun verdiği mutlulukla yerinden kalkıp, gülmeye park kanepesinde uzanan adamın yanından geçti. Dinledi, ayak sesine benzer bir şey gelmiyordu arından. Kurduğu onca güzel hayaller yıkıldı, yıkılacaktı nerdeyse! Bir kaç adım daha attı, evet çit yoktu peşinde! Döndü baktı, ohooo adam istifini bozmuştu! Göz pınarlarında biriken yaşları elinin tersiyle sildi, kaçarcasına uzaklaştı oradan!

Basma entarilinin gidişiyle, parkta kimsecikler kalmamış olmalıydı.

Adam uzandığı yerden başını kaldırıp, çevreyi gözden geçirdi.

Tam sırasıydı! Sigarasızlıktan dönen başı, aklıktan kazınan midesiyle karşı sıranın dibinde parıldayan gümüş renkli yuvarlağa saldırmak üzereyken bir rüzgâr esti, saatlerdir gözlerini ayırmadığı cisim, aynı pırıltıları çıkararak önünden tekerlendi, gitti!

Bir ayran şişesinin kapağı üstüne kurduğu hayaller sessizce yıkılırken, kollarını yastık yaptı, yumdu gözlerini yeniden yattı!

Vedat SAYGEL

BÜTÜN oturacak yerler dolunca şoför yerini aldı. Muavin de içeri girdi ama, aralık kapıdan yaygaraya devam ediyor. Hâlâ müşteri toplamak devdasında.

— Kapa kapıyı oğlum, dedi bir yolcu. Hava buz gibi, görmüyor musun? Şifayı kaçacağız.

Muavin ses etmeden kapıyı örttü. Bu kez de camı açıp camdan bağırmaya başladı. Hareket ettik... Hareket ettik ama, bu hareket elliler metrelilik duraklar arasında oluyordu. İkide bir duruyordu minibüstümü. Çok geçmeden ayakta duracak yer de kalmadı.

— Sekseniki geçti âbi! dedi muavin, şoföre. Şimdi bütün yolcuyla. Gazla da nal toplamayalım.

Sekseniki dediği başka bir minibüs... Bu minibüsçüler birbirlerini böyle plâkalarının son rakamlarıyla tanıyorlar. Gazladı şoför. Tanırının izniyle çok sürmeden seksenikiye yetişip geçtik. Geçerken bir de halli halli korna çaldık... Sekseniki ne anlama çekerse artık... Yolun kenarında taşıt bekleyen bir kaç kişi görüldük.

— Yakala âbi! dedi muavin.

Şoför yavaşladı. Muavin kapıyı açtı. Minibüs tam durmadan yolcuları almıştı bile. Yeniden gazladık.

Dikkat ederseniz, hep «Yaptık, ettik, gazladık, korna çaldık» diye benimseyerek anlatıyorum. Bu heyecan bambaşka bir heyecandır, tatmayan bilemez. Aynı futboldaki gibi... Sizin bindiğiniz minibüs söz gelimi Fenerbahçe ise, öteki minibüs de Galatasaray'dır. Minibüsün kapısından girer girmez kapırsınız kendinizi, elde değil.

Yolcu almak için yavaşladığımız sıra, fırsatı nimet bilen sekseniki yeniden önümüze geçti.

— Ulan divane! diye dövdü şoför. Kız gibi arabanın canına okuyacak! Öyle araba mı sürülür be eşek oğlum!... Şuraya bak, hoplaya zıplaya...

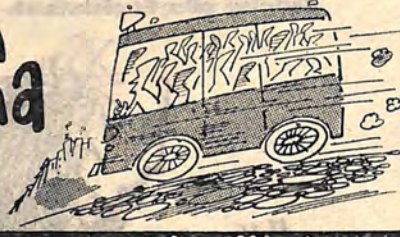
Muavinin zoru başkaydı:

— Âbi, bırak şimdi lâfı... Sinemadan çıkanları kapırmayalım şuna...

— Hadi canım! Bugüne kadar kim yolcu kapabilmiş benden ki sekseniki kapsın.

Sol ayağıyla döşemenin kıvrılan yerini düzeltiyordu. Sağ ayağıyla gazı kökledi. Sol elini direksiyondan ayırarak sigarasını yaktı. Boşta kalan sağ eliyle de bir plâk çekip

Delinin zoruna bak

Sulhi Dölek

plâkaba yerleştirdi. Oturduğu yerde başladı müziğe uyararak hoplayıp zıplamaya... Direksiyon onun elinde olduğu için ister istemez araba da tempo tutuyor. İşte böyle bir şenlikle solladık seksenikiyi... Yıldırım gibi gidiyorduk inan olsun.

Bu kez öylesine açmış ki arayı, sinemanın önünde durup yolcu aldığı halde sekseniki neden sona yetişebildi bize. Arkamıza geldiğinde de bizim muavin eamdan sarıp nanik yaptı. Seksenikinin canına tak demiş olacak... Bizim araba sanki durdu bir an. En az seksenle gittiğimiz halde öteki minibüs fişek gibi geçti yanımızdan. Anamlı aramlı korna çalmak sırası ondaydı.

Çaldı da... Ne var ki, bu onun son çaldığı korna olacaktı neredeyse. Tam bizi solladığı sırada karşıdan bir belediye otobüsü çıkıverdi. Tamam, dedik biz, gitti sağlama. Verilmiş sadakası varmış... Son anda kıl payı kurtardı kendini. Sonra da direksiyonu toparlayamayıp kaldırıma çıktı.

Yanından geçerken:

— Ah ulan ah! diye bağırdı bizim şoför. Sana ehliyet verenin ben... Tabakhaneye tezek mi yetiştiriyor sun be davar!...

Kökledi gazı...

Hız göstergesi bozuk... Bu yüzden kaç yaptığımızı tam olarak kestiremiyorum. Ama evlerin, ağaçların yanımızdan kayışlarına bakınca, uzay gemileriyle yarışabileceğimiz anlaşıyor. Bir de minibüsün içindeki facia var... O kadar kişi nasıl sığabilmiş, bilinmez. Neredeyse milletin ciğerleri ağızlarından fışkırıverecek. Durağa geldiğimizde muavin:

— Haydi, boş araba, boş araba! diye bağırdı.

Ölür müsün, öldürür müsün?... Üç dört kişi daha bindi. Binmediler de kalabalığı burgu gibi delerek kendilerine yer açılar. Eski yolculardan biri:

— Üst kata da al biraz oğlum, dedi muavine.

Yeni binen biri sinirlendi:

— Kendin dışarıda araba beklesen böyle konuşmazdın, değil mi? Eey, ne demişler, tok açın halinden anlamaz...

— Araba kılığına kıran mı girdi oğlum? Buna binemessen bir sonra kine binersin. Acelen ne?

— Araba nerede babalık? dedi öfkesi burnunda yolcu. Yarım saatir ayazda bekliyorum. Neredeyse kuyruğu titretecektim.

Bu sözleri yalanlamak istercesine sekseniki son hız sollayıp geçti.

— Yetiştii âbi! dedi muavin.

— Onu bırak da sen yolcuyla bakal diye tersledi şoför.

Yeni yolcular bindiler. Birinin omuzunda bir biber hevenği. Bildiğimiz arnavut biberi... Saplarından kırmızı iplerle bağlanmış bir yığın biber... Yeteri kadar yer olmadığı için bu biber hevenği tıpkı döküldüğü kabin biçimini alan bir sıvı gibi, bulduğu bütün boşlukları doldurmaya başladı. Kiminin ensesinden içeri, kiminin cebine, kiminin çantasına giriyor. Kırılan, ezilen arnavut biberlerinin kokusu doldurdu arabayı. Kaşınanlar mı ararsınız, aksiranlar mı, gözlerini oğuşturanlar mı...

Yolculardan biri ellerini kaldırıp dua etmeye başladı:

— Hey ulu Tanrım! Sen hiçbir şeyi boş yere vermezsin. Nedir bu benim çektiğim?... Şimdi ben hangi günahımın kefareti ödüyorum? Eğer bu arabadan sağ salım inmek nasip olursa bir daha ağzıma içkinin damlasını koymayacağım.

Aksırıkların yerini ekşi, neşesiz kahkahalar aldı. Ondan sonra da bir ölüm sessizliği... Amansız yarış yeniden başlamıştı çünkü. Bir biz seksenikiyi geçiyoruz, bir o bizi... Şoförün çenesi de durmuyor bu arada:

— Ulan delinin zoruna bak be! Böyle araba mı kullanılır ulan öktüz oğlu öktüz!... O minibüsün içinde hiç mi erkek yok ulan, sunu alsınlar a-şağı, «Biz canımızı sokakta bulmadık ulan, su teresile» diye dağıtsınlar ağzını burnunu... Ama nerede? Bunu yapacak erkek nerede?...

Hep birlikte hak veriyoruz sevgili şoförümüze. O da arkasında böyle bir taraftar grubu görünce büsbütün dayanıyor gaza. Uçuyoruz yahu, ötesi yok! Neredeyse kanatlarımız çıkacak ve de melek tayfasına karışacağız.

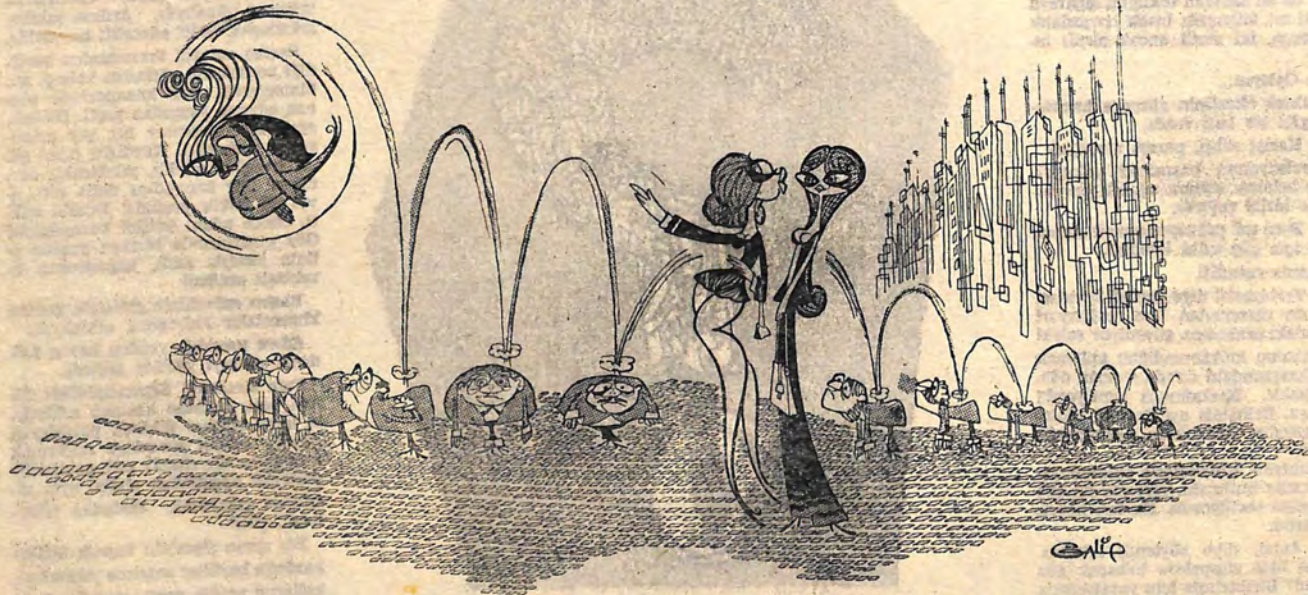
— Ah ulan ahl! Adamı kağından indirip direksiyon başına geçirirlerse böyle olur işte. Ulan delinin zoruna bak be! Kelle mi götürüyorsun ayı oğlu ayı!

Böyle konuşuyor ve yükleniyor gaz pedalına... Bu yarış bir epey sürdü. Bir ara yine yetiştik seksenikiye... Adam yol vermez... Korna cayırtsından kulaklarımız patlayacak, herif tınmıyor bile. Yolun ortasını tutmuş, geçmemize izin vermiyor. Bizim şoför onu sollayamayacağını anlayınca elindeki son çareyi kullandı: Sağdan geçmeye kalktı.

İşte o zaman oldu olanlar. 13'ir elektrik direğine bindirdik. Camlar şangır şungur indi. Kaput parçalandı. Direk, motorun orta yerine kadar girdi. Araba tıks tıks dolu olduğundan herkes birbirine yastıklık etmiş... Bu yüzden pek ağır yaralıymız yok. Şoförün kaşından kanlar akıyor ve de bir yandan söylüyor:

— Ulan delinin zoruna bak be! Yok mu ulan o arabada bir erkek?... Öyle araba mı kullanılır be hayvan oğlu hayvan! Hay ben sana ehliyet verenin... Acelen neydi deyusoğlu deyus, acelen neydi?...

Sulhi DÖLEK

— Bunun kadar seks bakımından hareketli kız görmedim!..

Türk Hava Yolları ilk defa bu yıl 11 milyon lira kâr etti. — Gazeteler —

— Korkacak bir şey yokmuş... İşte sağ salım geldik!..

ZAMAN zaman fena halde sıkılıyor musunuz? Hafakanlar basıyor mu? Boğulacak gibi mi oluyorsunuz?

Peki, ne yapıyorsunuz öyle zamanlarda?

Avazınız çıktığı kadar «Ay, çok sıkıldım! Hafakanlar basıyor! Boğulacağım, imdaaaat!» diye bağıyor musunuz? Etraftan duyulursa ayıp olacağını düşünerek susup oturuyor musunuz yoksa?

Eğer ikinci yolu seçmekteyseniz yandınız demektir. Son araştırmaların ortaya çıkardığı gerçeklere göre, sağlığınıza kumar oynuyor ve ömrünüzü kısaltıyor. Sunuz!

Aslında bunu bilmek için bilimsel araştırmalara falan hacet yok tabii. Dillimizde flüütüleri ve sıkıntıları açığa vurmayıp «çine atmak» diye bir deyim vardır. Öyle yapanların sağlığını daha kolay bozulduğunu, ülsür mülser olduklarını hep biliriz.

Ancak son araştırmalar iki kайдan önemli.

Birincisi, insanın hafakanları içine atmasının sonuçlarının sarıldığından çok daha geniş çaplı ve yıkıcı olduğu anlaşıyor. O türlü gerginlik birikiminin yol açabileceği belirtilen maddi mânevî aksaklıkların ve patlama tehlikelerinin listesini çıkarmaya kalksak iki Akbaba yetmez. Lâstenin kanserden cinayete kadar uzandığını söyleyeyim sadece.

İkincisi, araştırmaların sonuçları (hazı uzmanların yorumuna göre) gerginlik birikimini gidermenin yolunu da gösteriyor.

Neymiş yolu, biliyor musunuz? Bağırarak!

Evet, insan korktuğu zaman avazı çıktığı kadar çığlıklar atar, bunaldığı zaman bangır bangır bağırır, öfkelenildiği zaman elçerlerinin bütün gücüyle kükrerse ruh dengesini ve gövde sağlığını

YELPAZE

REFİK ERDURAN

İÇERİ ATARKEN...

korumak için en iyi işi yapmış oluyormuş.

Çünkü bağırma yeteneğini tabii at bütün memeli hayvanların sinir sistemine bir çeşit emniyet supapı diye takmış. Bu supapı tıkamanın tehlikesi, ses telleri kesilerek yahut başka bir usulle haykırması önlenen laboratuvar hayvanlarının hastalanmasından ve sapıtmasından belliymiş.

Böyle düşünen uzmanların başında Daniel Casriel adlı bir hekim geliyor. New York'taki bir araştırma merkezinde yıllardan beri düzenlediği denemelerin sonuçlarını akıl hastalarına uygulayarak şaşırtıcı başarılar kazanan bu adam geçen hafta istatistikler de yayınladı.

Rakkam kalabalığından çıkan öz şu:

Duygularını haykırarak açığa vurmalarını, içlerinden geldiği gibi çığlıklar atmalarını yahut avazları çıktığı kadar söğüp saymalarını sağladığı hastaların yüzde seksenine yakın bölümü taburcu edilebilecek derecede iyileşmişler.

Özellikle öfke ve bunahmla ilgili duygular o yoldan giderilmekle kalmıyor, bazan tersine bile dönebiliyormuş.

Diyelim kocasına durmadan

içerlediği halde korkudan bunu belli etmeyerek derdini hep içine atan bir kadın sonunda keçileri kaçırmış. Dr. Casriel'in hastahanesinde bir yandan gülüp bir yandan ağlayarak, kâh «Ben kocamı severim» deyip kâh sağa sola tükürerek dolaşıyor.

Doktor onun üstünde işleye işleye gerçek duygularını önce alçak sesle, sonra bağırarak açığa vurmasını sağlıyor. Kadıncağız haftalarca yahut aylarca sabah akşam boyuna haykırıyor avaz avaz:

— Geber herif! Allah belâm versin! Boyun bosun devrilsin, namussuz rezil!

Bir süre sonra ses tekrar alçalmaya başlıyor, o biçim lîfîfat sağnakları seyrekleşiyor, sonunda kesiliyormuş. Ve taburcu edilince kocasını gerçekten sevdiği görülmüştü bazan.

Biz kasılmaya yahut ortada bir «ciddiyet» havası esmesine fazla değer kredisi açar, çoğu kere sessizliği derinlik ya da terbiye ile karıştırırız. «Ağırbaşlı adam, oturaklı adam» falan diye nice alıkları baştaçı etmiş, gürlüflü patırdı yokluğunu kaç yıl mutlu bir denge belirtisi sanmışızdır.

Oysa ses çıkarmamak ne denge belirtisidir, ne de mutluluk yaratır. Tam tersine...

Toplumumuzda şu sıra haksız sayılamayacak bir «sessizlik özlemi» var. Her kafadan her sesin çıkmasıyla kulakları tırmalayan cırcıma hoş değil elbette. Ama hiçbir kafadan hiçbir sesin çıkmaması? O daha beter sayılmaz mı?

Türkiye yıllar yılı ters uygulamalar ve zorlamalarla çok şeye muhtaç hale getirildi. Bir de Dr. Casriel'e muhtaç etmeyelim yurdumuzu.

Refik ERDURAN

Yazısız

Yazısız

Yanlar!

Anlayacağınız, karşılıklı yardım-
laşma var da, para yok ortada.
Göbek var, imza var, el öpen du-
daklar var, şarkılar türküler var ve
yüzlerce yardım bekleyen elden a-
yaktan düşmüşler var.

Yalnız para yok!
Ama diyeceksiniz ki, «Yardım, pa-
ra ile yapılsa, memlekette düşkün
kalmazdı. Düşkün kalmayınca, Şef-
kat Toplantıları yapılmazdı.»
Haklısınız. Düşkün ve düşkünler
yararına düzenlenen toplantıları ol-
mayan bir ülkede, ünlülere iş kal-
mazdı ki...

CUMA :

Olamaz ki...

Boyu bir santim kısa geldiği için
polis olamayan İzmir Güzeli, bu ko-
nuda ilgililerin kendine yardımcı ol-
malarını bekliyormuş.
Beklemek neye yarar ki...
Boy bu... İlgili yardımıyla, onun
bunun çekelemesiyle uzamaz ki.
Eğer fark boyda değil de, belde
olaydı elbet bir çaresi bulunurdu.
Bizim eski «Kemer sıkma» poli-
tikasını bir hafta uygular, ikinci haf-
tanın başında formunu bulurdu!

VE MİN-EL GARAİB

Bir başka görüyormuş dünyayı kadınlar
Yüzlerine takma gözler çizince ressam
Bu ihtiyacı doğuran erkeklerse eğer
Her gün biraz daha kadınllaşıyorlar, ne gam!..

KESTİRME YOL

Büyük illerdeymiş doktorların üçte ikisi
Bu problemi çözmek gerekir demiş Akıyol
Hatır için çoğaltır apartman sayısını onlar
Milyonları bu illere yerleştirmek kestirme yol

HEYKEL

Bulduğu parayı sahibine veren vatandaşın
Namus sembolüdür diye resmini basıyorduk dün
Durduramazsak akasını binbir oluşun
Böyle bir vatandaşın heykelini dikeriz bir gün!..

Memduh Şevket Orçunsel

CUMARTESİ :

Yürü yavrum yürü!

Vatikan'da kurulmuş bulunan «U-
zatılmış Eller Derneği» nin öncülü-
ğüyle binlerce kişi «Daha iyi bir
dünya» için yürümüş.
Yürüsünler bakalım. Onlar da he-
veslerini alsınlar.
Taban tepmekle mümkün olsaydı
daha iyi bir dünya kurmak, imkân-

PAZAR :

Yeter de artar bile!

Kültür Sarayı için Milli Eğitim
Bakanlığı bütçesine tam bir lira ö-
denek konmuş.
Sevinçten ne yapacağını şaşıyor
insan.
Tam yüz kuruşluk ödenek.
Dolar düşerken bizim liranın
değeri her şeye yetecek kadar yük-
seldi demek!

Stok gerek

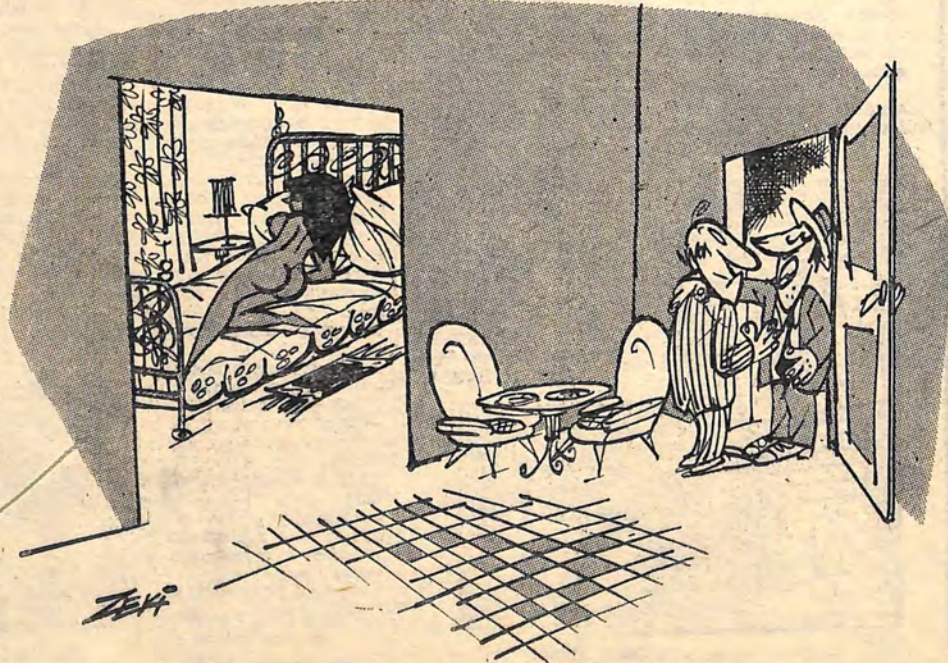
İstanbul'un çöplerinden elektrik
enerjisi elde edilecekmış.
Desenize yaşadık!

Temizlik işlerini kurduk, şehri
çöpe boğduk, sonra o çöpler saye-
sinde karanlıktan kurtulduk!

Şehri tepeleme çöp doldurup e-
nerji üretimine mi önem vermeli,
yoksa aydınlatmayı boşverip şehri
pislikten mi temizlemeli?

Ne yapsak acaba?

Vedat SAYGEL

— Bu akşam işim var, pokere gelmiyeceğim...

— Ben sana yardım ederim, işini çabuk bitirirsin arkadaş!..

SİZİN İÇİN

KAVUN

Tabur'un sebze bahçesinin bakım ve korunmasını saf bir er'e emanet etmiştik.

O yıl Nusaybin ve çevresinde bostanlara arız olan hastalıktan bizim bahçenin kavunları da nasibini almış ve daha kemâle ermeden yer yer çürümeye başlamıştı.

Teftiş hazırlığı esnasında etrafı kontrol eden tabur komutanı sebze bahçesine geldiğinde, vazifeli ere —herkesin yaptığı gibi— takılmadan geçemedi ve sordu:

— Oğlum, burayı sana, kavunları çürüttesin diye mi emanet ettik?

Er, kızardı ve başını önlüne eğip:

— Komutanım, bende hiç kabahat yok, dedi ve hafif bir sesle devam etti:

— ... Nusaybin'deki sivil kavunların da hepsi çürük... **Barlas ENGİN**
Gümrük ve Tekel Bakanlığı Muhasebe Müdürlüğü ANKARA

ĞALİK

Yöremizin bazı köylerinde, gayri kelimesi «galik» şeklinde telâffuz edilmektedir. Bu sebepten hafta pazarı cuma günleri kamyonla şehre inen köylüler, şehir halkı yanında mahcup düşmemek ve şehir halkına ayak uydurmak hissine kapılırlar. Bilhassa yaşlılar bunda titizdirler ve fırsat düşüldükçe gençlere konuşma ve davranışlarında dikkatli olmalarını sık sık hatırlatırlar. Seyit Emmi de bu yaşlılardan biridir ve bir cuma günü köyden geldikleri kamyonlardan inerlerken, eğitici tuluviyetine bürünerek:

«Ula gençle, şehere geldik galik, galik demeyelik galik» der.

Selçuk ÜNLÜ
Atatürk Üniversitesi Al-
man Dili ve Ed. Asistanı
ERZURUM

— Boyayalım, parlatalım abla!..

İŞGÜZAR

Yıllarca önce Balıkesir'in Ömerköy'üne bir işi gelmiş. Hoşbeşten sonra iyice susayan kadı, yarındakilere sorar:

— Buralarda iyi su var mı?

Kendisine bir türlü söz sırası gelmemiş olan Bilâl ağa, fırsatı kaçırmaz, hemen atılır:

— Şurada bir Bergaz çeşmesi var. Öyle su içmemişsinizdir, der.

Bunun üzerine kadı:

— Şu testiyi dolduruyor, der.

Saşkın, çaresiz, Bilâl ağa söylenerek bir saat uzakta ki Bergaz çeşmesine giderken yolda biri sorar:

— Hayrola Bilâl ağa, e-

linde testi böyle nereye gidiyorsunuz?..

Zaten konuştuğuna plzman olan Bilâl ağa cevabı yapıştırır:

— Sorma ağzımızla bir halt yedik, Bergaz çeşmesine ykamaya gidiyorum, der.

Mustafa YALNIZ
Merkez Bakımlı Köyü
İlkokul Öğretmeni VAN

BOYACI

İş adamı Ali bey, şehrin en işlek caddesinde günlük kazancını düşünerek dalgın dalgın yürürken Çingene boyacının aniden:

— Ağabey, ateşin var mı? sorusuyla zunk diye durdu.

Boyacının sigarasını a-tesledikten sonra yoluna devam etmek istedi, fakat iyiliğine karşılık olarak boyacı, ayakkabılarının tozunu silmeye razı etti. Silme işini bitirip ayakkabılarını boyamaya başlayınca, Ali bey çıkışır!

Boyacı ise:

— Boşver ağabey, kardeşinden birkaç kuruşu esirgemezsın, diye geçiştirir. Ama iş bununla da kalmayarak, sabah değiştiği beyaz çoraplarının da boyandığını görünce Ali beyin kan beynine sıçrar ve boyacıya ağzına geleni söyler.

Boyacı gayet sâkin:

— Korkma ağabey, ben yalnız boyadığım ayakkabıların parasını alırım, der.

Ali AKYÜZ

İkizoluk İlkokulu Öğ.

Orhaneli/BURSA

ÖLDÜRECEKMİŞ

Daha önce görevli olduğum köyde iki kişi kavga ediyordu. İri yarı olan, za-yıfca olanı altına almış; devamlı ağzına burnuna vuruyordu.

Altındaki ise bağıryordu:

— Kaldırın şunu üzerimden şimdi öldüreceğim!

Rıfki ACAR
M.E.B. Validebağı Kurumu B. 4 S. 1

KADIKÖY

GURCALAMAK LÂZİM

Yaz tatilinde pazarcılık yapıyordum.

Sıcak bir öğle zamanı, işler durgun, herkes tezgâhına çekilmiş, istirahat ediyor. Bir ara pazarın baş tarafından müthiş bir radyo sesi gelmeye başladı.

Bizi bir meraklır aldı. Fakat biraz sonra durum anlaşıldı. Taşralı olduğu her halinden belli olan bir adam, oldukça büyük bir radyoyu sol kolu üzerine yaslamış ağır ağır geliyor.

Arkadaşlardan biri, müziplik olsun diye:

— Hemşerim radyon Sağmalcılar istasyonunu alıyormu? diye sordu.

Adam gayet sâkin ve kendinden emin bir şekilde:

— Âbey ben bunu Alanya'dan boşuna getirmemişem, almasına alır, alır emme biraz gurcalamak lâzım... dedi.

Nuri ŞEREMETLİ
Bağlarbaşı Mah. Kavaklıdere Sok. No. 10/1
Gaziosmanpaşa/İST.

UKALÂ TEZGÂHTAR

Seyyar esnaf olan arkadaşımı ziyarete gitmiştim. Arkadaşım, kadın giyim eşyaları satmaktadı.

Tezgâha, biri oldukça şişman iki bayan geldiler ve sutyenlerin bulunduğu kısma geçerek çeşitleri incelemeye başladılar. Bu müşterilerle tezgâhta çalışan çocuk alâkadar oluyordu.

Bir ara bayanlardan işman olanı:

— Kardeşim yüz numara var mı? diye sordu.

Çocuk gayri ihtiyar:

— Tabii hanımefendi, az ilerde sağa dönünce... demez mi.

Kadın yarı mahcup, yarı kızgın:

— Ukalâlığın lüzunu yok, ben sana sutyenlerin numarasını soruyorum! cevabını verdi.

Nuri ŞEREMETLİ
Bağlarbaşı Mah. Kavaklıdere Sok. No. 10/1
Gaziosmanpaşa/İST.

SAĞLIK OLSUN

Müfettiş, öğretmen olan İsmail'e, üç gün sonra okulunu teftiş geleceğini söyler. İsmail de o gün bir yüksek okulda imtihanı olduğunu, teftişin başka gün ne bırakılmasını rica eder, anlaşarak ayrılırlar. İsmail, bir kaç gün sonra, hâmile olan karısının doğumu için kazaya iner. Kadının hastahane kışranırken bizim İsmail de telaş, merak ve heyecanla dolu olarak çarşıda volta atmaktadır. Bir ara hastaneye uğrayarak neticeyi öğrenir. Araba bulup köye dönmek için hızlı hızlı giderken müfettişle karşılaşır. İsmail'in yüzündeki burukluğu, imtihanı veremediğine yoran müfettiş, ilgiyle sorar:

— Ne oldu İsmail?

İsmail, ne yapalım dercesine ellerini açarak:

— Kız oldu hocam, der. Müfettiş üzgün, fakat teselli etmek ister:

— Üzülme, sağlık olsun İsmail, bir dahaki sefere daha fazla çalışsın olur biter.

Osman Sarıhaoğlu
Yukarı Dodurga köyü
Öğretmeni
ACIPAYAM

OLAMAZ

Şehrin ışıkları söndü, her taraf karanlığa gömüldü.

Hemşerisi ahkâm kesti: — Al işte belediye hizmeti... Yine ârıza yapı santral.

Berki cevap verdi:

— Yok canım... Öyle cısa vasıtaların farları yanarmıydı?..

Cemil CEM
35. Sokak 45/3
Bahçelievler/ANKARA
AĞZINI AÇ...

Bir sabah çocuğun bir dükkâna girerek ağzı kapalı tenekeye gaz istedi.

— Pekâlâ, dedim, aç ağzını.

Bekliyorum ki çocuk tenekenin ağzını açsın da gaz vereyim, ama çocukta hiçbir hareket yok. Bir de yüzüne baktım ki, kendi ağzını açmış bekleyip duruyor.

Vedat ÖZGÜNAY
Shell Bayıl
KARAMAN

— O veresiye vermiyor... Buralarda başka benzinci yok mu?..

MÜRETTİP HATÂSİ

Anadolu gazetelerinin birinde çalışıyordum. Yakın arkadaşlardan ve sair gençten dostlardan birinin annesi ölmüştü. Bir süre sonra, onun yokluğunu daha iyi anlayan ve duyan arkadaşımız bize bir destan getirdi gazetede yayınlanması için. Anasının ardından ağıt yakmış. Üç sütuna bir boy doldurur ikinci sayfayı. Hemen dizsin diye verdik mürettiplehneye tabii. Gazeteler ertesi gün sabahleyin dağıldı. Saat dokuz doğru arkadaş pürtelâş, saçları birbirine karışmış, aynı felâkete uğradığı günlük haliyle daldı içeri: «Yaktınız beni, mahvettiniz beni, rezil ettiniz!» den başka bir söz çıkmıyordu ağzından. Elinde, akşam dizilen kendi şiirinin olduğu sayfaya saçını başını yolumuyordu. Hepimiz toplanmış odaya. Dikkatle ona bakıyorduk. Bir şey söyler diye. O zorla gazeteyi işaret etti.

Hepimiz birer tane aldık. Şiirin kocaman puntolarla dizilmiş başlığı da en dikkati çeken yerde ikinci sayfamızda. Fakat küçük bir mürettip hatâsı olmuş ve şiirin başlığı «Mezarda Tahattür» olacakken «Mezarda Rahat-dur» olmuştu.

N. Abdullah TONUS
S.S.K. Şb. Md. üs
SİVAS

HAVA ALANI

Emiş Memiş'e sordu: — Neden hava alanını şehirden bu kadar uzak tutmuşlar?

Memiş Emiş'e cevap verdi:

— Uçağa yakın kılmak için.

Cemil CEM
35. Sokak 45/3
Bahçelievler/ANKARA

BOL KEPEÇE TAHIR

HAYATI

Bolu'nun Gerede ilçesinin Mengen nahiyesinde doğmuş olan Tahir'in, Zühre ile bir alakası olmayıp dededen aşçıdır. Daha minicikken tencerenin içinde ne yemek piştiğini kokusundan anlayan, üç aylıkken patates, soğan doğrayan, beş yaşına gelince ilk suboreğini yapan Tahir, büyük bir aşçı olacağını o zaman müjdelemişti. Zaman hep tencerelerin başında geçip gitti. Tahir yüzdoksan dokuz çeşit yemek, börek, hamur işi, sata üzerine ihtisas yapıp yirmiki yaşında Gülcemal vapurunun başaşağılığına getirildi. Bir gün kaptanın hatırlı bir davetlisi, Tahir ustanın yaptığı flannıngonlu mantardan zehirlendiği için Tahir usta adam zehirlemekten iki sene içeri atıldı. Aslında Vehbi bey inde kanamasından ölmüştü. Neyse, Allah rahmet eylesin. Ondan sonra Tahir usta piyasada bir müddet iş bulamadı. Fakat boğazına meraklı iş adamlarından Asaf Doymazoglu Tahir ustayı köşüne alarak tekrar onu aşçılık mesleğine döndürdü. Tahir için artık sosyetenin kapıları açılmıştı. On sene Asaf beyi doyuran Tahir, bir gün Asaf beyin ispanaklı böreği fazla kaçırmasından ötürü nalları dikmesinden sonra hanımefendiden okkalı bir bonservis alarak Feşmekân oteline kapağı attı. Halen oranın başaşağısı olan Tahir usta, bilhassa turistik ve antiseptik yemekler üzerine gönüller yakmakta ve maiyetinde üçyüz aşçı ve bin kadar çırak çalışmaktadır. Tahir usta yemek pişirmekten evlenmeye fırsat bulamamış, fakat bu arada hizmetçilerle geçinmiştir. Tahir ustanın yaptığı enfes yemeklerden otuz kişi parmaklarını yemiştir. Bunun için meraklılar Tahir ustadan yemek yerken parmaklık takmayı ihmal etmezler. Tahir usta elli çeşit yemeği aynı anda ateşe koyup, aynı zamanda lezzetli olarak pişirir. Bir tencerenin kapağını açmadan yemeğin pişip pişmediğini anlar. Yaptığı kuru fasulyeyi yemek için Amerika'da boğazına meraklı müsteriler gelir.

PIŞIRIRKEN NELERE DIKKAT EDER?

«Bir aşçı yemekle birlikte pişmelidir» diyen Tahir usta, yemek pişiren şunlara dikkat ediyor:

- 1 — Katiyen yemeğe kumya koymayınız (Kimya kıyma demektir).
- 2 — Kevgir ve kepeç ile tencereyi karıştırırken aşağıdan yukarıya doğru karıştırınız.
- 3 — Tuz yemeğe konmaz. Çünkü yemek tuzdan daha geç piştiği gibi tuzlu olabilir.
- 4 — Kullanılacak malzemeyi iyi bilmeli. Kararınca koymalı, ötesine karışmayen yemeği ateşten indiren aşçı, hiyanetlik etmiş demektir.
- 6 — Zeytinyağlılar ağır ateşte, etliler hızlı ateşte, karışıklar güneşte pişer.
- 7 — Her türlü baharatı kullanırken tutam tutam atmalı, kaşıkla karıştırmamalıdır.
- 8 — Pişmiş aş su katılmaz. Yemek pişerken boş bulunulup yatılmaz.

Bolkepeç Tahir ustanın yemeğini yemeyen kepeçesini yer... (Yan sokakta)

TAHIR USTANIN BUGÜNKÜ YEMEK LİSTESİ

- SABAHA:**
Çılbır yumurta.
Beş dilim ekmek.
Demli iki bardak çay.
Sığır pirzolası (Yağlı).
Su böreği.
Tarhane çorbası.
- ÖĞLEN:**
Kapatma.
Salçalı beytili orman kebabı.
Deve ayağı yahnisi.
Keklikli pilav.
Zeytinyağlı ebeğümeci.
Sultan böreği (İspanaklı).
Beyendilli vezir parmağı (yüzüksüz).
Karışık şerbet.
Karbonat.
- AKŞAM YEMEĞİ:**
Bize kalırsa akşam yemeği yemeyin. Çünkü o kadar şeyi yedikten sonra akşama sağ kalmanız mucize olur. Fakat isteyen listeden yesin... (Alakart 80 lira — Kafa başına).

PORTAKALLI HARMANIYE TATLISI

Tahir ustanın kendi buluşu olan portakallı harmaniye tatlısını yapmadan önce malzemesini bir tarafa koyalım. İşte malzeme:

- 1 — Bir paket Yeni Harman.
- 2 — Yeterince portakal kabuğu (soyulmamış).
- 3 — Zencefil.
- 4 — İki kutu mahlep.
- 5 — İki çorba kaşığı çorba.
- 6 — Sönmemiş kireç.
- 7 — Kâfi derecede, elekten geçirilmiş kepek.
- 8 — Altı yumurta sarısı.
- 9 — Bir francalanın yarısı.
- 10 — İki öl çü toz şeker.
- 11 — Bol miktarda kullanılacak diğer malzeme...

YAPILIŞI:

Malzemeler malzeme torbasında bir kenara bırakılır. Tencereye kâfi derecede amonyak konduktan sonra kibrit çakılır. Ağır ateşte pişen yemeğe diğer malzemeler konduktan sonra anı bir patlamayla tencerenin içindeki yemeğin mutfağa dağılması bir olunca yemek ateşten indirilirken içeri giren itfaiyecilere servis yapılır. Grup amiri beyin tabağına konan yemeğin lezzetli olmasına dikkat edilmelidir. Biz ne anlatıyorduk? Harmaniye tatlısı değil mi? Böyle bir tatlı, dünya durdukça yapılmamıştır ve yapılmayacaktır. Çünkü bunu yapacak aşçı daha anasının karnından doğmadı. Siz böyle antika yemekleri filân boşverin de, yapın bir makarna, karnınızı doyuralm.

B U film, gazetelerde ve radyo-
larda günlerce reklamı yapılmıştı. Sözde, İsveç yapıtı, süper seks filmi ve ödül kazanmış, as-
rın en büyük şaheseri idi. Duyanlar
kadar, görenler de memnun olacak
ki, film ikinci zafer haftasına başla-
dı.

O gün «umuma matine» düzenlen-
mişti. Sinemanın önünde, sabahtan
erken saatlerinden beri kuyruk var-
dı. Karaborsacılar bir kaç partilik
vurgunu yeterli görüp, ortadan çe-
kilmışlerdi. Meydanı boş bulan za-
bita memurları da bütün haşmetle-
ri ile görünmüşler ve sıraya uymak
istemeyen çocukları haşlayıp duru-
yorlardı.

Gişe memuru, günlük tüm biletle-
ri tüketip de, bu durumu ilân etti-
ği anda, saatlerdir gerginleşmiş si-
nirler de boşanıverdi. Olanca haş-
aret ve küfür yağmuruna ister iste-
mez gişe memuruna yedirdiler ve
de hazmettirdiler. Ardından da, bi-
letli biletsiz kimseler kapıya hücu-
ma geçti. Dört kişilik polis ekibinin
cansiperane uğraşı ile ortalık yatıştı
ve yarım saatlik gecikme ile film
başlayabildi.

Sinema salonunda ise, ara yollar,
uygun geçitler, perde önu ve kapı a-
ralıkları da «komple dolu» olarak
yükünü almış bulunuyordu.

Işıklar sönmüş, gürültüler kesildi
ve filmi yaratıcı kadronun isimli-
ri sıralandı. Sonra da, filmde bek-
lenen, seyircinin alışık olmadığı çı-
plaklığa giriş, çok çabuk geliverdi.
Bir delikanlı, genç bir kıza «aşk
yapmayı» teklif ediyor, genç kız bu-
nu memnuniyetle karşılıyordu. Baş-
başa kalacakları bir yer ararken,
yolda bol bol sevişiyorlardı. İşte,
delikanlının apartman katına girip,
genç kızın yarı soyunuk bir duruma
girdiği sahne gösteriliyordu ki, se-
yircilerin arasından sessizlikte yan-
kılar yapan bir kadın sesi, öfkeli bir
tonla yükseldi:

«N'apıyor bu böyle? Şuna bak...»
Bu uyarıya gülüşmeler arasında,
ön sıralardan bir erkek sesi cevap
verdi:

«Uşak iyi ediyor daa. Cıdık
serpti...» (1)
Bu cevaba bir başkası daha katıl-
dı:

«Ses etme abla, sabret biraz...»
Tamamen soyunan genç kıza doğ-
ru, delikanlı ilerlemeye başladı. Kö-
lelerini açtığı anda aynı kadın sesi
salonda çın çın öttü:

«Dokunma diyom işde. Çek e-
lini...»
Bu kez kahkaha ile gülenler daha
çoğalmıştı. Ama, yine cevap geldi
ön sıralardan:

«Ürkütmeyin şunları yahu...»
«Perdeler çekilirse olur ayva...»
«Susalım beyler...»

Beyler sustu. Delikanlı, genç kıza
sarıldı. Fakat boğazını yırtan bir
sesle salondaki kadın yine güldü:

«Lâfıdan annaman mı sen, ha?
Dokunma demedim mi sana?»
Kadın söyler de, karşılık veren
olmaz mı? Aldı sözü başkaları:

«Canını yiyim abla susuver
be...»

«Dokunmasın da ne yapsın bi-
rader?»

«Susalım beyler...»

«Uşak, hadi da...»

Artık bu fasıl tamamdır dendiği
sırada, delikanlı ile genç kızın sar-
maş dolaş olduğu sahnede, aynı ka-
dın dayanamayıp ayağa fırladı:

«Dini imanı yok bunun, bi ba-
kındı şuna canım, cimcikliyo habi-
rem...»

«Bu işin dini imanı olur mu
be?...»

«Yerinize oturun hamfendi, gö-
remiyoruz...»

«Bırak oğlum cimciyi, ye be...»

Kadın iyice inatlaşıyordu. Oturma-
makta ısrar ettiği gibi, üstelik avaz
avaz bağırıyordu:

«Her guşun eti yinmez, annadın
mı sen? Ben adamın gafasını gıra-
rım...»

14

«Uşak ne etsün daa... Gız du-
tiyi...»

«Amma çattık yahu, otur otur-
duğun yerde...»

«Susalım beyler...»
Kadın ağlamaklı oldu:

«Nası susem, nası otu rem ben?
Elin adamı ne ediyo baksanıza...»

«Sana ne be abla, karışma...»

«Akra ba mı çıktılar yoksa?...»

«Zorla tutan mı var, çıksın di-
şarı...»

«Susalım beyler...»

Kadın kalktığı gibi, öyle ayakta
dikilip şaşkın, ne yapacağını bile-
mez durumdayken, bir kez yanında
oturan arkadaş, ikinci kadının sesi
duydu:

«Ey ahali, filimi ney bırakın
da bi de buraya bakın. Namıssızın
biri ha birem el uzatıp irahatsız e-
diyo bizi. Bunun şakası yok, alaya
gelecek hiçbir yanı yok, duymuyo-
nuz mu be?...»

«Kımmış o fazla rahatsız e-
den?...»

«Teknik iş gör oğlum...»

«Ha uşak, ha...»

«Aaa, ne desek aldırın yok gız.
İrezilliğimiz çıktı zatın. Bağır polis
deye, bağır da annasınlar bakam...»

İkinci kadın hemen bu emire uy-
du:

«Polis!... Polis yok mu, polis?»

Salon aniden karıştı. Merakla kal-
kanların yerine, fırsat bu fırsattır
diyerek ayakta kilerden oturmak is-
teyenler vardı. Karanlıkta münaka-
şalı ve çekimeli bir kaynaşma baş-
ladı. Bu arada da, kara giyimli bir
erkek, kadınların yanından kalkıp
kapıya doğru yanaştı. Ama, kadın-

ların feryatları da iyice artmıştı:

«Gaçıyo işde. Dutun, goyverme-
yin!...»

«Namıssız it. Elin nikâhlı garı-
sına ha?...»

«İşde orda, yakasından, paça-
sından dutun gardaşı!...»

Ne çare kimse çıkıp da, kadınla-
rın gösterdiği adamı yakalayamadı.
Sanki, herkes böyle bir olay bekli-
yormuş gibi, filmi unutmuş, ne arı-
yor, ne istiyorlarsa, kaynaşıp duru-
yorlardı.

«Amanın nasıl filim bu?»

«Gız, adam oturmuş yanımıza,
ha birem şey ediyo da...»

«Bu ahali de gabahati bize bu-
luyo he?...»

«Ayakkabını çıkarıp da neye in-
dirmedin gafasına?...»

«Elim, ayağım dutuldu, ne ede-
ce mi şaşırım. Gelay mı gız, gelay
mı?...»

«Ben dediydim. Gelirken bizim
Saffet'i getirem deye. Çocuk, mocuk
ya, irkek irkektir işde.»

«Ne bilecen, ne bilecen. Amanın
şimdi tüm mahalleli duyar bunu. Şa-
zende'yi sinemada, böyle böyle elle-
mişler deye. Ahh, adama ne derim
ben?...»

«Töbeler olsun, demeyiz kimse-
ye. Polis çağırın dedik be. Dutun şu
it köpeğini!...»

Işıklar yamınca, salondakiler önce
yanındakilere, sonra da anlaşılmış gi-
bi kadınlarla baktı. Çevrelerini sarıp
sual edenler gittikçe artıyordu:

«Siz miydiniz öyle bağırın?»

«Nasıl tecavüz ettiler abla?»

«Bi yerinize bi şey oldu mu?»

İkinci kadın patlayıverdi:

«Tuuu, yazıklar osssun... Şimdi
mi uyandınız?»

Bir polis memuru, kalabalığı ya-
ra yara geldi karşılarına:

«Dâvacı kim, dâvacı? İkiniz mi?
Ne oldu?...»

«Bi gopuğun teki, polis ifendi.
Aha burda, filime ney bakarkene e-
liyle ha birem irahatsız etdi durdu.
O gadan bağırıp, çığırdık bi mitsü-
man çıkıp da, şunu dutam demedi.
Duru mu, gaçdı getdi işde...»

«Böyle bir filme niye yalnız gel-
diniz siz de?...»

«Bilir miyik ne olduğunu. Pek
galabalık görünce, hadi dedik...»

«O herifi görseviz, tanır mısı-
nız?»

«Ohoo, tanımam mı gâvuru. Şö-
le burma bıyıklı, gara gaşı, gara
gözlü, bi baktı mı diken gibi batı-
yo insana, nasıl diyem, soysuzun bi-
ri, polis efendi.»

Gülüşmeler arasında, tanıdık bir
ses araya girdi:

«Yâni, bunun için mi filim ke-
sildi. Baktın ki hanım abla şey olu-
yor, tut herifin kolunu, ondan son-
ra...»

Bu konuşanı tanımıştı birinci ka-
dın. Parmağını pözüne sokar gibi u-
zattı:

«Bunu da dutun memur bey...»
dedi. «Ben burda, yaradana sığınip
cimcikleyen var, deye bağırıldıkça,
aha bu da onu teşvik ediyodu...»

«Nasıl yâni?»

«Ses etme, eyi yapıyo işde, cim-
diklesin filân...»

«Töve âbi, iste biletim. Ön sı-
rada, yirmi numara. Nerden götü-
rüm burayı, nerden bilirim şey ol-
duğunu anladın mı?»

«Peki, sen çekil bakalım...» de-
di, polis memuru araya girene. Son-
ra da kadınlarla döndü: «Bayanlar
buyurun, birlikte karakola gidece-
ğiz.»

«Garagola bizi mi götürecez po-
lis ifendi?...» diye sordu birinci ka-
dın.

«Dâvacı değil misiniz?»

«Dâvacıyız ya, o nırde o?»

«Sinemalarda bu denli çalışan-
ları tanırız biz. Buluruz elbette. Yal-
nız, bu durumda zabıt tutmamız ge-
rekiyor...»

İki kadın gözgöze geldiler. İkinci
kadın diğerine doğru başını uzattı:

«Gördün mü sen. Şazende..
Yetmemiş gibi, bi de garagol çık-
tı...»

Birinci kadın da hemen polis me-
muruna:

«Biz garagola ney gidemeyiz
memur bey...» dedi. «Sinemayı göre-
cez, burdan da evimize gideceiz.»

«Dâvacı olmaktan cayıyorsu-
nuz?»

«Caydık getti. O irezıl de yok
gayri. Allah sizden ırzı olsun. Gel-
meyeydiniz...»

«Öyle ya, biz oturak oturduğ-
muz yirde polis ifendi.»

«İyi ya, oturun öyleyse...» de-
di polis memuru. Kalabalığa doğru
bir iki hamle yaparak: «Herkes ye-
rine...» diye bağırıldı. «Makiniste söy-
leyin, filmi başlatın. Oturun dedik,
tamam başlıyor...»

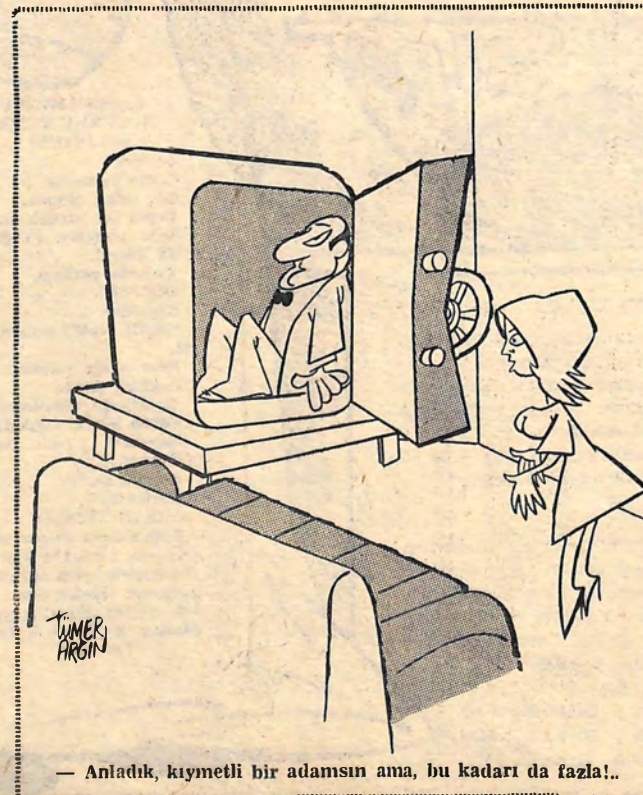
Giderken son kez kadınların yanı-
na geldi: «Merak etmeyin, yakalarız
onu...» dedi ve gitti.

İki dakika sonra da film başlamış
bulunuyordu.

(1) Cıdık: Karadeniz ilerimizde
kuş avlamak için yapılan bir çeşit
kapan.

Cıdık Serpti: Beklenen avım kapa-
na girmesi.

Nurettin TÜRKER

— Anladık, kıymetli bir adamsın ama, bu kadarı da fazla!..

HER HAFTA BİR OLAY ZEKİ

YERLİ KOVBOY
HALİS HIZLI!
ON BİR KARE
TEKMİLİ BİRDEN.

— Hem biliyon mu, biraz da açıldım, dedi. İnsan derdini birisine söylemeyince çatlar. Kime söylenir ki böyle şeyler, aile sırrı. Açamazsın ki her ölüme gelene. Hele bir erkeğe açsan, seni defte goyar, ne glibikliğini, ne otlugunu bırakırlar. Amma sen olunca başga... Vallaha sen olunca başga... Güzdin mi bana Dilber?

Dilber, sesini çıkarmadı, patron sorusunu tekrarladi:

— Güzdin mi bana?

Başını kaldırdı Dilber:

— Neden sana gıyayım, gaderime gıyıyorum, dedi.

— N'olmuş gaderine?

— Heç...

— Senin de el ki gabahat... Hem her güzel olanı gışanmak mı gerek? Yanımıza bir işçi alırken, tutup hanı jüri gibi, önce avradımıza beğendirecek değiliz ya...

Elini, Dilber'in elinin üzerine koydu. Farkında değildi Dilber elinin üzerindeki elin. Onun için çekmedi elini.

— Hadi, dedi patron, hadi ağlama. İkiyüz dememişdin ya, bizimkinin inadına üçyüz... Çahş sen yeter ki... Burada varlığın olsun yeter... Anlıyon mu Dilber? Burada varlığın olsun yeter. Çok perşanım çok... Malin olmuş, mülkün olmuş, paran çımuş, pulun olmuş ne fayda, insan mutlu olamadıktan sona. Ne deyim, Allahından bulsun inşallah, gendi mutlu de el, beni de mutlu etmiyor. Lan böylelerini götürüp bi adaya goymalı be. Tüm mutsuzları topla mah, doldurmalı adaya, hadi ulan paylaşın gözlerinizi, burda birbirinize annadin annadin dertlenin, bari öteki insanların başına dert olmayın, demeli...

Durdu, bir zaman Dilber'in ne diyeceğini bekledi. Dilber, elinde, biraz önce sutyenin çözdüğü ipliyle oynuyordu. Parmağının ucuna doluyor, sonra, kalan ipin ucunu öteki parmağına doluyor, boşaltıyor, tekrar aynı şeyleri yapıyordu. Hiç yükseğe çıkmamış bir insanın korkusu vardı içerisinde. Çok yüksekteydi şimdi o, bir köprünün korkuluğundan, binadan binaya atılmış bir beton direğin üzerinde. Titriyordu bacakları düşmemek için. Çok aşağılarda, anasını, babasını, kardeşini görüyordu, ufacak.

İçinden tekrar bir hıçkırık boşandı. Koyuverdi bu kez kendini. Do-ya doya ağladı. Hiç seslenmedi patronu bu ağta. Teselli de etmedi onu. Ağlamasının sonunu bekledi. Dilber'in omuzlarının sarsılması geçtikten sonra:

— Ah, dedi, ah, ben de senin gibi söyle bir doya doya ağlayabilsem.

Dışarıya çıktı, çekmecenin gözünü den üçyüz lira aldı geldi:

— Al, dedi, Al da git. İznilisin. Yarın sabah gel, ama gel, mutlaka gel. Sen gelmezsen ben öldüm, anıyon mu Dilber, ben öldüm vallaha. Ulan, ne kötü şu dünya be, ne kötü... Dünyayı kötü edenler de insanlar, iki ayaklılar...

Dilber, durmuş, taş kesilmişti sanki. Parayı alırken bakmamıştı bile. Hangi cebine koyduğunun da farkında değildi. Koymuştu işte bir yere.

— Kalk, dedi Şevket, hadi kalk!

— Ya sen, dedi bilimsiz olarak, sen ne yapacan Şevket abi?

— N'apacam, bişey yapacağım yok ki. Kesip duracağız donları, sutyenleri.

Patronu dışarıya çıktıktan sonra, kalktı, pencerenin içinde durmakta olan naylon bido nu aldı. İçinden biraz su carptı yüzüne, sonra mendiliyle kuruladı. Makinenin gözünden kırık tarağı aldı, saçlarını taradı. Aynada suratına baktı. Sararmıştı. Bu sarıhtıkta bile, yanaklarında canlı bir hayat vardı. Her zaman, gamzesini görmek için yaptığı hareketi yapamadı, gülümsemedi kendini kendine. Çoraplarını çekti, ayakları.

ŞEKERİ ORTA

MUZAFFER İZGÜ

nın ucuna basarak, patronunun bulunduğu tarafa geçti. Patronu, ellerini başının arasına almış, başını masaya dayamış, ayakta düşünyordu.

— Alasamadık Şevket abi, dedi.

— Güle güle!... Söz de el mi, yarın sabah buradasın?

Cevap vermedi Dilber. Sadece, biraz önce çay söylerken patronunun açık bıraktığı pencereden dışarıya baktı.

— Söz de Dilber n'olur?

Hiç cevap vermeden kapıyı kapattı indi merdivenleri... Dışarda talı bir sıcaklık vardı. Soguk kış günlerinin ilkbahardan çalmış bir gün... Bir kaç adım yürüdü, kocaman bir vitrinin önünde durdu. Kazaklar, boyun bağları, hırkalar, etekler, son moda pantolonlar... Ve en ortada kocaman canlı gibi bir bebek... Bebeğin gözlerine baktı, donuk göz-

lerine. Sonra, o gözleri patronun karısının gözlerine benzetti. Hızla ayırdı vitrinin önünden.

Karşı kaldırıma geçerken biri laf attı:

— Yavrum, dedi, seni çiğneyen şoförü asarlar, aman dikkat et!

Bildi, güzelliği için bu lafı dedi: klerini. Sonra içinden:

«İşten de kovarlar insanı, işten de» dedi. Sonra kafasından bir takım fikirler geçirdi:

«Fakir kızı oldum mu, çirkin olcam» dedi. «Çirkin olmadım mı, yandın belle. Başın heç mi heç deritten gurtulmaz. Ben n'aptım ki o at saratlı gariya? Atını aldım, kucını yerde mi bıraktım? Doğru Şevket abinin dediği, bunların topunu bir adaya goymalı, yesinler birbirlerini.»

O sırada, sesi sanki yankı yapıp, yanından geçen biri:

«Yesinler sen!» dedi.

**EVİNİZİN BANKASI
HERKESİN BANKASI**

TÜRKİYE EMLAK KREDİ BANKASI

(Basım : 60206 - A - 20397 — 73)

* Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası *

SATIRI: Ergin Ortac, Yazı İşlerini İfaden İdare eden: Kadri Yurdatap, Sekreter: Selami M. Yurdatap, Dizildiği ve basıldığı yer: Akbaba Matbaası, ABONE BEDELİ: Yıllığı 60, altı aylığı 30 Lira. Yabancı memleketlere yıllık 120, altı aylığı 60 Lira. İDARE YERİ: Divanyolu Klodfarer Caddesi, No. 8-10, Daire: 3, İstanbul. Telefon: 22 18 11 Fiyatı: 125 kuruştur.

İnsanın bunlara cevap vermesi gerekirse, yanında bir teyp taşımalıydı, kurulu bir teyp ve durmadan «Terbiyesiz» diyen bir teyp. Onun için alırdı. Hatta, kestanecinin yanından geçerken, bir terbiyesiz: «Ulan ne kalça be, Allah Allah şu sene bahar tez mi geldi ne?» dediğine de alırdı. Sonra, iyi giyimli bir adamın, kendisine dik dik baktığını gördü. Hatta adamın gözleri. le kendisini soyduğunu bile hissetti. Sol taraftaki bir pasaja girdi. Pasajın kapısındaki aynada şöyle bir kendine baktı. Güzeldi gerçekten. Erkeklerin laf atmasına biraz da kendisi sebep oluyordu, hem de baston yumuş gibi yürümesine rağmen... Söz verdi kendi kendine, pasajdan çıkar çıkmaz biraz kırıcak... Bu karar, elleri paranın üzerinde gezerken verdi. Sonra, çıkardı parayı baktı, üç tane yüzüklü. «Yüzonbeş liram var» dedi içinden.

İki kez çıkıyordu çarşıya bir şey almak için. Ne anasıyla, ne babasıyla bugüne değin hiç çıkmamıştı çarşıya. Yalnız bir keresinde ilkokula giderken, babası onun elinden tutmuş ayakkabı almaya gitmişlerdi. «Kırmızı» demişti babasına. Babası da onu kırmamış, en güzel kırmızı ayakkabıyı almıştı. Artık ondan sonra, hep mahalledeki tabladan beğenmiş, tabladan giymişti çarık gibi ayakkabıları. Beğenme özgürlüğünü de anası almıştı üzeri. ne. Hangi ayakkabı biraz daha sağlamsa, anası için en güzeli oydu, isterse ayakkabı asker postasına benzer.

Pasajdaki bir kunduracının önünde durdu. Çok güzel kadın ayakkabıları vardı, kimi yan yatmış, kimi düz oturmuş, kimi küt burnunu havaya dikmiş. Hele içlerinde bir tane rugan vardı ki, hepsinden güzeldi. İnadına, dükkân sahibi de onu vitrinin en önüne koymuş, sanki müşteriye al beni diyordu. Üzerinde kocaman bir toka, yanlarında iki yuvarlak delik...

— Buyrun, dedi dükkân sahibi. Sanki bu sözle bekliyordu Dilber.

Daliverdi dükkâna. Ayakkabı: — Nasıl bir şey olsun? dedi.

— Şu, dedi Dilber, parmağıyla vitrindeki ayakkabıyı gösterdi.

— Kaç giyiyorsunuz?

— Sey, otuzaltı galiba.

Ayakkabıcı, duvardaki raflardan bir kutu çekti, kutunun içinden siyah rugan ayakkabının otuzaltı numarasını uzattı:

— Buyrun!

Avagının dibine küçük bir halt çekti, bir de ayakkabı çekeceği uzattı eline:

— İsterseniz ben giydireyim, dedi.

— Yok, dedi Dilber.

Satıcının, eski ayakkabılarının yanına yaklaşmasını, onları yakından görmesini istemiyordu.

— Nasıl ayagınıza?

— İyi.

— Buyrun aynada bakın!

Bu kez satıcı, bir ayna uzattı ayakkabının dibine:

— Çok yakıştı, dedi.

Dilber:

— Kaç lira? diye sordu.

— Doksan...

— Doksan mı?

— Hadi hatırlım için seksenbeş olsun.

Bir anda hesaplar yaptı kafasından... Toplamalar, çıkarmalar...

— Pekiyi, dedi.

— Eskisini saralım mı bayan?

Bayan denilmesi çok hoşuna gitti.

— He, dedi, sarın...

Satıcı, eski ayakkabıları sararken:

— Çok yakıştı, çok, diyordu durmadan.

Eski ayakkabılarını bir naylon torbaya içine koydu satıcı, Dilber'e uzattı. Ayakkabının parasını verdi ve dışarıya çıktı.

Biraz önceki olayları unutmuştu Dilber. Şimdi ayakkabısı vardı. Bayram çocukları gibi, ikide bir ayakla.

bısına bakıyordu. Kendi kendine ve...İği sözü ayakakabılarına yerine getirdi. Rugan ayakakabılarına ayağına giyer giymez, yürüyüşünde de bir değişiklik meydana geldi. Kırtıyordu. Gerçi Nahide kadar kırtılamıyordu ama, artık baston tutmuş gibi de yürütüyordu. Bir ışıltı duydu ardından, balın bir erkek sesi, ışıltı takip etti:

— Sen kamyon ol yavrum, ben lastik...

Şimdi bir de kazak alacaktı kendine, şöyle elli altmış liralık... Bir dükkânın vitrininde sarı, yeşil karışımı kazaklar gördü. Ama girmede o dükkâna. Çünkü içeride dükkânın sahibini görmüştü. Adam, dükkân sahibinden çok bir müdüre, bir büyük adama benziyordu. Mutlaka çok pahalı isterdi kazaklara. Karasoku'nun oradaki pasaja girdi bu kez. Bakmadı dükkânın ne dükkânı olduğunu ama, bir dükkânın önünde tavla oynayanlardan birinin kendisine laf attığını duydu:

— Şu bebeğin şansına...
— Çalıba kendi şansına zar atmıştı budala. Mutlaka hiç de iyi bir zar gelmemiştir, dedi içinden.

Soldaki dükkânda kazaklar gördü. Bir mavî, bir yeşil, bir de gri... Renklerden hiçbirini hoşuna gitmedi ama, satıcı dışarıya çıkınca, o da içeriye daldı.

— Buyrun efendim!...
Bayan gibi, efendim de hoşuna gitti...

— Kazak alacağım.
— Nasıl bir şey olsun?
— Gollu olsun.

Satıcı, bir yığın kazak çıkardı. Çok güzel kazaklar vardı içlerinde. Hele o açık yeşil olanı...

— Bu, dedi, gaça bu yeşil?
— Yüz lira efendim, ama bir şeyler yaparız.

— Çok, dedi.
— Doksan olsun...
— İ-h, dedi Dilber, alamam.

Adam anladı:
— Kaç lira paranız var? dedi.
— Yetmiş...

— Olsun... Yetmiş verin, gerisini sonra getirir verirsiniz. Yazarız deftere olur biter.

Bu da hoşuna gitti. Çarşıda, koskoca bir dükkânda kredifit olması sevindirdi onu.

— On lira borcun galsın, dedi.
— Yâni?
— Seksen olsun...

— Haydi olsun, dedi satıcı.
Kazak paketi elinde dükkândan çıkarken, satıcı:

— Şey, dedi, adınızı yazmadık ya...
Döndü geriye. Ağzını doldura dolura adını söyledi.

(Devamı var)

Gülmek sizin de hakkınızdır!

SUAYİ SÜALP'in
2 eseri:

ZAVALLI BEHÇET

«Bir paşazadenin; konakları, yahırları ve asil hayatını nasıl az etmek beş köfte gibi yediğini çok dramlı ve kahkahalı olarak anlatan büyük hissi ve ebedi roman...»

Meşhur Rezaletler

«Birçok meşhur olayın gerçek ıyızlığını samimi bir dille dile getiren ve bunların altında nasıl büyük rezaletlerin sersepe yatığını anlatan bu nefes kesici eseri mutlaka okuyunuz.»

Fiyatı yalnız 6 lira. 10 lira ve rene 4 lira geri verilir.

Bütün kitapçı ve bayilerde.

Delinin romanı

Bir akıl hastanesinin bahçesinde iki deli karşılaştılar. Biri ötekine sordu:

— Seni üç gündür göremedim, nerelerdesin?

— Bir roman yazmakla meşguldüm, dedi diğeri. İşte al bak, istersen oku.

Koltuğunun altındaki kâğıt bir kitabı ona uzattı. Kitabı ilgilyle okuyan ikinci deli omuzlarını kaldırdı:

— Beğenmedim romanını. Şahıslar çok, konu kısa, vaka yok...

— Neden? Pekâlâ konu da var, vaka da, şahıs da... Sen zaten edebiyattan ne anlarsın?...

Ve iki deli birbirlerine saldırarak dövüşmeye başladılar. O sırada oradan geçen doktor onları ayırdı ve:

— Ne oluyorsunuz? Derdiniz ne, niçin dövüşüyorsunuz? diye sordu.

Roman yazdığını söyleyen deli: — Neden olacak doktor bey, dedi, bu serseri eserimi beğenmiyor...

— Ver bakayım onu bana, diyen doktor kitabı açar açmaz:

— Seni gidi münasebetsiz! diye hiddetle bağırды. Üç gündür telefon rehberini arayıp duruyordum, demek onu sen almışsın...

Varmış demek

Mutluluktan ağzı kulaklarına varan adam, kapıyı açan karısı. ni sarılıp öptükten sonra:

— Hayatımın en tatlı anımı yaşıyorum, dedi.
Kocasının neşesine akıl erdiremeyen kadın sordu:

— Hayrola, iş hayatında bir başarı mı kazandın?

— Daha önemli... Mahallemizde, kocasını hiç aldatmamış olan sadece bir kadının bulunduğunu duydum!

Diğeri kadınca bir kıskançlıkla yeniden sordu:

— Yaa, acaba kimmiş kendini yerkese namuslu göstermeyi başaran bu dışı tilki?

Kaynana yemeği

Mösyö Dupont, kayın validesinin evlerine gelip kendileriyle on beş gün geçireceğini haber alır almaz, bir yemek listesi hazırlayarak gizlice ahısına verdi:

— Bunlar kayın validemin tercihi ettiği yemeklerdir, dedi.

Ahçı anlayışlı bir iyimserlikle başını sallayarak:

— Tamam mösyö, dedi. Yemeği ilk yediği gün, dönüş programını yapmakta acele edecektir.

Rötar

Sık sık saatine bakarak mezarlığın önünde bir aşağı bir yukarı dolaşan adam, sabrı tükenince mezarlık bekçisine sordu:

— Mösyö Laplace saat kaçta gümülecek?

— Valla bilmem ki... diye cevap verdi bekçi. Mezar siparişini bana iki gün önce verdiler, fakat programda bir değişiklik olmalı ki, nedense hâlâ gelmediler!

— Gözlüklerinizi takmış olsaydınız, öptüğünüz yerin iki yanına güm olmadığını anlardınız!

— Açıları iki frank, daha az açılar on frank!

Yazısız

Aksilik

Hasta çocuğu muayene eden doktor reçetesini de yazarak, sonucunu sabırsızlıkla bekleyen anneye:

— Günde sekiz kaşık vereceksiniz, dedi.

Kadın telaşla sordu:

— Sekiz kaşık mı?...

— Evet.

— Kuzum doktor, bunu altıya indiremez misiniz?

— Neden?...

— Çünkü evde topu topu altı kaşığımız var da!...

Zevk ölçüsü

İsmarlama yapılmışcasına vücuduna oturan elbiseyi paket yaptıran genç, parasını öderken satıcıya sordu:

— Eğer annemle babamın da hoşlarına giderse, elbiseyi geri çevirebilir miyim?

Mucize!

Sekreterini çağıran direktör:

— Ölen bir kimsenin tekrar canlanacağını inanır mısınız? diye sordu.

— Bilmem, dedi sekreter kız, neden sordunuz?

— Dün cenazesine gittiğinizde söylediğiniz amcamız, az önce telefonda sizi arıyordu da!...

Haksızlık

Küçük Erie, tarıhten sıfrı almıştı. Babası azarlarken, annesi girdi araya:

— Canım, kabahat çocuğun değil ki, hocaların, dedi. Doğumundan çok önce olan şeyleri soruşlar yavruma!

Rastlantı

Tatilden yeni dönen kadın, arkadaşına gezdiği gördüğü yerlerle, yaptığı şeyleri anlatıyordu:

— Hoş bir erkekle tanıştım, dedi. Öyle yakışıklı, öyle olgun ki, onunla seve seve evlenebilirdim!

— Peki neden evlenmediniz?

— Birbirimizle hayatımızı anlatırken, sekiz yıl önce İtalya'da tanışanıp, Paris'te evlenmiş olduğumuzu hatırlamayalım mı!...

Demokrat aile

— İyi niyet ve eşitliğe önem verdiğimizden, kavgı ve geçimsizlik nedir bilmeyiz, diyordu kadın. Haksız olduğu zamanlar, benden önce kocam söyler o konuda kendinin haksız olduğunu.

Merakla dinleyen arkadaşı sordu:

— Ya haklı olduğu zamanlar?...

— A şekerim, dedi beriki, haklı olduğumu hiç görmedim ki!...

Seyircinin akıllısı

Striptiz gösterileriyle ün yapan bir pavyona gitmişlerdi. Arkadaşlardan biri:

— Programın en heyecanlı yerinde elektrikliktir sönmüyor mu, geldiğine geleceğine pişman oluyor insan, dedi.

Kurnazca güldü diğeri:

— Onu da hesaba kattım. Katun da, her ihtimale karşı yanıma el lâmbasını aldım!

Dünya Kahkahatları!

— AÇIL SUSAM AÇIL !..

— AÇIYA YEMEKTE TAŞ OLDU -
GÜNÜ SÖYLE !..

— 000, SİZİN GÜLLER İYİCE AÇMIŞ !..

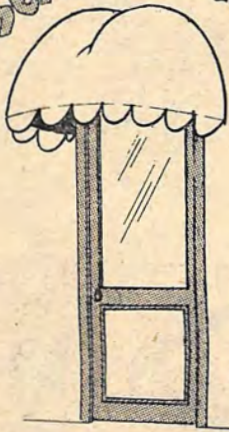

YAZISIZ

— BİNE KADAR SAYACAĞIM ... BIRAKMAZSAN
BAĞIRIRIM !..

Sex dükkânı

YAZISIZ

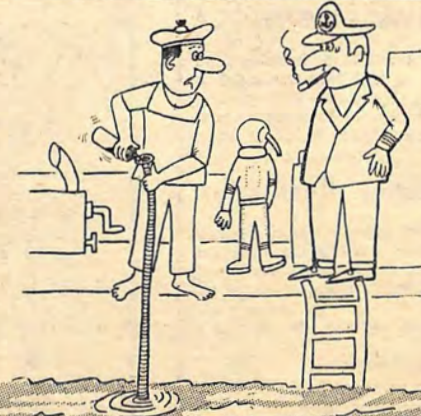
— ŞŞŞŞT ... KENDİNE GEL !..

— Y000, SOLLAMAK YOK !..

YAZISIZ

— SUSAMIŞ DA KAPTANIM !..

“Pek şaşırmsınız bir haliniz var...”

“- Ne? Şaşırma! Bilet alırken birinci sınıf istememiştik ki. Hem çok bir para da ödemedim üstelik.
- İyi ya zaten burası Ekonomi Mevkii. Ve bunun gibi daha iki büyük Ekonomi Mevkii salonu var.
- Şu yıldızlı değil de kırmızı koltuklu olan salon mu? Hani bizim mutfak yanındaki.
- Orası bizim mutfakımız değil. Onların mutfakı. Bizim mutfak arkada. Bir başka mutfak daha olacak öbür uça.

- Her taraf birinci sınıf gibi... Asıl birinci sınıf acaba nerede? Çok merak ediyorum.
- Ta ileride olmalı, buradan görülmez.
- Özür dilerim. Tuvaletlere hangi koridordan gidiliyordu.
- Hangisi olursa. Tam 12 tane tuvalet var... Yalnız sizin gibi hoş bir kız kolay kaybolabilir... aman dikkat edin.”
İşte PanAm'in 747'lerinde durum böyle...

PanAm 747
En rahat, en ferah yolcu uçağı

PanAm seyahat acentenize veya bize baş vurun;
PanAm İstanbul, Tel: 47 45 30 - Teleks 194 ● PanAm Ankara, Tel: 18 21 70/74 ● PanAm İzmir, Tel: 33 472 - Teleks 39 ● PanAm Adana, Tel: 1501

(Manajans : 1361 — 74)

Yukarıdaki karikatürde Kapalı Çarşı'nın bir köşesini ve orayı gezen turistleri görüyorsunuz. Çeşitli ülkelerden gelen bu turistlerin 6'sı A'dan F'ye kadar harflerle gösterilmiştir. (AKBABA—TOTO kuponunda da aynen bu harflerle gösterilmiştir.) Karikatürün altında ise bu 6 turist ile ilgili 6 ülkenin bayraklarını görüyorsunuz. Bu bayraklar da 1'den 6'ya kadar numaralanmıştır.

Buna göre hangi turistin, hangi ülkeden olduğunu bulup AKBABA — TOTO kuponundaki harflerin altına uygun sayıları yazınız.